

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

IET LAIKS

Mēs nākam, ejam – atkal nākam,
Un šķiet, it kā no jauna sākam.
Bet pēdas paliek – rastais krājas,
Iet laiks un gaita neapstājas...

Bet kam tik gausi ceļš mums sokas...
Jau vakars klāt un tumsa zogas?
Kā iznest Gaismu naktij cauri,
Lai izietu uz jaunu sauli?

Vien celties, degt – un degot celties,
Un jaunai gaitai sauli smelties...
Un gara spārnos celties droši,
Lai nesavaņģo tumsas groži!

Steidzīte

Vēlam priecīgus un gaišus Ziemassvētkus!
Laimīgu un veselīgu Jauno 2013. gadu!
Lai cilvēku sirdīs mostas drosme un griba
atjaunot Taisnīgumu, nosargāt latviešu
tautas pašcieņu un godu!

Latvijas Nacionālā fronte un
laikraksts “DDD”

APSVEIKUMI

Dārgā “DDD” Latvijas latviskuma atlieku sardzē!
Skaudru skatu, cietu vārdu, nesalauzamu pārliecību!
Snaudošie modīsies, nokaunēsies, sekos.

Jānis Biezais
Kekavā

Godātie “DDD” un LNF!

Novēlam izturību cīņai par latvisku Latviju bez
okupantiem.

Latvju tautas vienotībā mēs varēsim īstenot sapni par
18. novembra Latviju.

Lotārs Stūre ar ģimeni
ASV

“Mums visiēm degt un starot tā
Kā egles zarā svecītēm.
Ikvienam roku noglāstīt
Un mīļu vārdu pasacīt.”

K.N.

“Cilvēki bez ticības Paradīzes teikai nespēj dzīvot.
Tagadne – pašu radīta elle, bet nākotne atklāsmes
mīglā tīta...”

L.T.

Priecīgus Ziemas saulgriežu svētkus un svētīgu,
veselīgu, laimīgu jauno 2013.gadu!

“DDD” veidotājiem un lasītājiem novēl

Lilija Treice

MĒRKIS – PATIEŠI BRĪVA LATVIJA

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes dibinātāju un tās bijušo priekšsēdētāju **Viktoru Mūrnieku**

PIRMS 15 GADIEM PIEDZIMA LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

DDD: 27. decembrī Latvijas Nacionālāi fronte svin 15 gadu jubileju. Pirms pieciem gadiem laikraksta “DDD” lasītājiem jūs sacījāt: “Mērķis, kādēļ tikusi radīta Latvijas Nacionālā fronte, ir 1918. gada 18. novembrī proklamētās un 1940. gadā okupācijas rezultātā likvidētās Latvijas valsts atjaunošana.” Kāds ir jūs vērtējums 15 gadu darbam?

Viktors Mūrnieks: Latvijas Nacionālās frontes kodols ir stiprs – tas stāv kā klints un nepiekāpīgi, spītējot milzu pretestībai, virza šīs patiesības domas.

DDD: Kā radās Latvijas Nacionālā fronte?

VM.: Tolaik TB/LNNK jau sen bija pierādījusi savu vārgulību un nodevīgumu, un es sapratu, ka latviešiem ir nepieciešams nacionāls spēks, kuru nedrīkst ļaut vadīt “bijušajiem” čekistiem. Mēs, daži nacionāli noskaņoti cilvēki, nospriedām, ka ir

nepieciešama izteikti nacionāla organizācija, kurai būtu skaidri, nepāprotami mērķi un uzdevumi. Starp citu, Nacionālo fronti gribēja dibināt jau janvārī kādas konkrētas partijas cilvēki, tautfrontieši, kas jau gatavoja materiālus un veica citus pasākumus. Tomēr, zinot par šiem organizatoriem mazliet vairāk, esmu priecīgs, ka viņiem tas neizdevās, un mēs viņus apsteidzām. Citādi Latvijas Nacionālās frontes ideja būtu kapitāli sacūkota.

Turklāt sagadījās, ka 1996. gadā Latvijā viesojās Francijas Nacionālās frontes pārstāvji. Ļoti iepatikās tolaik Lepēna vadītā organizācija, tāpēc iedziļinājāmies tās darbībā, struktūrā un secinājām, ka šis ir labs tautas nacionālo interešu aizstāvēšanas līdzeklis. Lūk, tad arī Latvijā tika dibināta Nacionālā fronte.

DDD: Kāpēc Latvijas Nacionālā fronte tika veidota kā sabiedriska organizācija, nevis partija?

VM.: Par partijām jau tad viss bija skaidrs – uz kurieni tās velk, kas tās ir, no kurienes tās rodas un uz kurieni dodas. Partijas vienīgais mērķis ir tikt pie “siles”. Tādēļ Latvijas Nacionālā fronte tika di-

“Avīze “DDD” mūsu ienaidniekiem ir kā dadzis acī, kā sprāgstošā bumba rokās.”

bināta kā latviešu un citu likumīgo Latvijas pavalstnieku nacionāli patriotiska organizācija, kas atrodas ārpus politiskajiem grupējumiem, ar mērķi panākt Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju un atjaunot 1918. gada 18. novembrī dibināto Latvijas valsti.

Doma bija tāda – izveidot Nacionālo fronti kā sabiedrisku organizāciju ar plašām pilnvarām. Starp citu, sākotnēji mums bija pat likumdošanas iniciatīvas tiesības.

DDD: Vai tad Uzņēmumu reģistrs apstiprināja?

Turpinājums 4. lpp.

IZVĒLE: LATS VAI BAILES?

Natālija Magazeina
“The Baltic Business Law Office” valdes locekle

Klausoties ekspertu diskusijas, deputātu runās no Saeimas tribīnes, lasot rakstus, noklausoties S.Kalnietes demagoģiju ar domu “rublis vai eiro?”, rodas jautājums – vai tiešām

neviens vairs netic latam, Latvijas suverenitātei, arī monetārajā politikā? Dīvaini, ka pats Latvijas Bankas prezidents, kuram būtu jāaizstāv mūsu nacionālā valūta, kvēli agitē pret latu.

Augsta līmeņa eksperti Nacionālās apvienības diskusijās aicināja nesteigties ar atteikšanos no nacionālās valūtas, aicināja divreiz padomāt, parādīja reālus piemērus, ka valstis ir tikai zaudējušas no eiro ieviešanas. Tika rādīti skaitļi, tabulas, dati, uz ko eiro-ieviesējiem nebija atbildes. Finanšu ministrs, R.Zīle, Latvijas Bankas pārstāvji un citi tikai atkārtoja demagoģiskas frāzes: “Nebūs konvertācijas izdevumu”; “Tagad beidzot esat izpildījuši eiro

ieviešanas prasības, un situācija jāizmanto”; “Jābūt lēmējvalstu pulcīnā”; “Zemākas procentu likmes”; “Ģeopolitika – jāparāda Krievijai, ka esam Eiropā” utml.

Laikā, kad mūsu valsts tapa, situācija nebija citāda – aptuveni divas treš-

“Ir jāatzīst, ka Latvijai nebija un nav piemērota klasiskā tirgus ekonomika, kad ļaujam brīvajam tirgum neierobežoti noteikt visu.”

daļas tautas neticēja, ka Latvija var būt brīva, suverēna valsts; daļa teica, ka jāpadodas vāciešiem, daļa – krievi. Un tikai, apmēram, viena trešdaļa

Krievija allaž būs mums kaimiņos, un pieņemt lēmumus pret savu pārliecību aiz bailēm no Krievijas varēsim nemitīgi.

Turpinājums 4. lpp.

PALDIES “DDD” LASĪTĀJIEM!

Bez pārspilējumiem – laikraksta “DDD” lasītāji ir kā dziedinošas zāles mūsu tautas sirgstošajā organismā, jo katra taisnīga doma dod spēku tautas dvēselei. Jo vairāk taisnīguma atbalstītāju un patiesības aizstāvju, jo tuvāka ir mūsu tautas Atmoda. Nav tāda spēka pasaulē, kas spētu pretoties vienotai tautai, kas ir apzināti sacēlusies pret netaisnību. Lūk, mērķis, uz kuru jātiecas!

Laikraksts “DDD” jau desmit gadus raksta par visbūtiskākajām un nopietnākajām problēmām mūsu valstī, cenšoties izglītēt un iedvesmot tautu apvienoties ap taisnīguma atjaunošanas ideju. 2012.gads, tāpat kā iepriekšējie, ir pavadīts, lai skaidrotu un izplatītu informāciju, kuru citi plašās saziņas līdzekļi noklusē. Tāpēc, mūsaprāt, ir ļoti nepieciešams, lai “DDD” izplatītos un ienāktu katrā ģimenē.

Mēs, “DDD” veidotāji, priecājamies par katru jaunu abonentu un esam pateicīgi arī visiem ziedotājiem, kas ieguldījuši līdzekļus avīzes darbā. Šoreiz nenosauksim vārdā, bet mūsu draugiem un atbalstītājiem sūtām sirds siltu pateicību par sniegto palīdzību!

Sakām paldies par saziņotajiem līdzekļiem redakcijas tehniskā aprikojuma nodrošināšanai, bez kā nebūtu iespējams izveidot avīzi! Lielāka naudas summa ir tikusi ieguldīta arī laikraksta tirāžas palielināšanā, lai mūsu avīze sasniegtu valsts, pašvaldību un privātās iestādes, kā arī tiktu izdalīta dažādos patriotiskos pasākumos. Lasītāju loka paplašināšana ir ļoti nepieciešama, tāpēc priecājamies par katru jaunu iespēju to īstenot un ceram, ka 2013.gadā mūsu lasītāju pulks palielināsies. Paldies arī jauniešiem un citiem brīvprātīgajiem par iesaistīšanos “DDD” izplatīšanas darbā!

2013.gadu sagaidot, būsim moži un apzināsimies, ka mūs visus – gan “DDD” veidotājus, gan “DDD” lasītājus – gaida grūts darbs, kurā ir jāiesaistās ikvienam. Kopīgi mēs esam atbildīgi, lai brīvības domas iesakņotos mūsu tautā, tāpēc ir jābrūņojas ar neatlaidību, pacietību, mērķtiecību un drosmi. Latvijā ir jārada vide, lai okupanti un kolonisti justos slikti, un viņu vienīgā vēlēšanās būtu doties prom no mūsu zemes. Mēs nedrīkstam arī palikt vienaldzīgi un pasīvi noraudzīties, kā pie varas esošie kangari pazudina Latvijas valsti.

Sirsniņi sveicam mūsu lasītājus Ziemassvētkos un novēlam gara spēku un izturību latviešu tautas cīņā par taisnīguma atjaunošanu Jaunajā gadā!

Jūsu “DDD”

VĒSTULE

KATRS LATVIEŠU BĒRNS TAČU IR VĒRTĪBA?

**Atklāta vēstule
Vides aizsardzības un
reģionālās attīstības ministram
Edmundam Sprūdžam**

Lai gan atjaunotā Latvija mums jau ir vairāk nekā 20 gadus, vēl arvien daudziem mūsu bērniem nav iespējams saņemt izglītību valsts valodā. Man ir svarīgi zināt, kādi ir Jūsu plāni šī trūkuma novēršanā?

Lūdzu, atbildiet tieši, kad un kādā secībā tiks izveidotas trūkstošās latviešu skolas? Piemēram, kad Zilupē tiks atvērta latviešu valodas skola?

Vai tiešām šie bērni nav latviešiem vajadzīgi mūsu pašreizējā demogrāfiskā traģēdijā? Turklāt man būtu interesanti zināt, vai vispār šis darbs tiek darīts, vai arī gaidīts, kad būs sūdzības Strasbūrā vai Briselē par to, ka “nabaga” krieviem nav iespējas integrēties, jo nav skolu valsts valodā?... Latviešu intereses jau nemēdz būt nozīmīgas.

Lūdzu, nemēģiniet man iestāstīt, ka ir krīze un nav naudas. Ja tās būtu, tad varu ieteikt valstij neiejaukties tur, kur ļaudis paši var izlemt, kā labāk. Piemēram, ko skolu ēdnīcās piedāvāt bērniem, to var nolemt paši vecāki. Atvērt skolu mēs paši nevaram. Valsts varētu arī ietaupīt līdzekļus, neapmaksājot latviešu bērnu uzturēšanos krievu ģimenēs, jo tas ir atkal solis uz pārkrievošanu, ko gan nedrīkstētu atbalstīt ar nodokļu maksātāju līdzekļiem bez viņu atļaujas.

Neaizbildinieties arī ar to, ka tur nav “diezgan” bērnu. Katrs latviešu bērns, manuprāt, šodien ir vērtība mūsu zemē. Ja, Jūsaprāt, tas tā nav, tad, lūdzu, paskaidrojiet, kamdēļ ne.

Ar cieņu,

Ieva Sentivani

ŠIS IR LIELĀS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

CEĻŠ UZ MĒRĶI

DDD: *Latvijas Nacionālajai fronteī aprīt 15 gadi. Pēdējos vienpadsmit gadus jūs esat LNF vadītājs. Vai jūs, atskatoties uz periodu, kopš pārņēmt Latvijas Nacionālo fronti, varat teikt, ka piepildās tie mērķi, kurus noteicāt? Vai esat ar tiem apmierināts?*

Aivars Garda: Izvirzītie mērķi, kas saistās ar Latvijas atbrīvošanu no okupantiem, vēl nav sasniegti, taču tie ir ļoti lieli mērķi. Gribētu, protams, sasniegt šo mērķi ātrāk, bet neizdodas, jo tauta ir apjukusi, un šo apjukušo tautas daļu, kas ir glēva, kūtra un nejdz, ko dara, mēs saucam par pūli. Sākot savu darbību, mēs gaidījām lielāku atsaucību, taču tādu, kuri spētu saprast un atbalstīt mūsu idejas, nav daudz.

Jau vairākkārt esmu teicis, ka slepus, zem segas katrs latvietis domā tāpat kā mēs. Ikviens gribētu pamosties un ieraudzīt, ka Latvijā viss ir kārtībā, bet kaut ko uzdrošināties izdarīt pats, nostājoties pret netaisnību, šis kūtrais latvietis nespēj. Kā jau esam minējuši, Mahātma Gandijs par Indijas neatkarību cīnījās trīsdesmit gadus. Lai gan tā bija liela valsts,

“Mudinu mūsu lasītājus neskumt par to, ka “DDD” lasītāju un ideju atbalstītāju nav tik daudz, kā gribētos, jo pelavu vienmēr ir vairāk par gaudiem.”

laikā esat teicis, ka nav argumentu, kas pierādītu, ka mums būtu jāatsakās no lata. Pēdējās nedēļās diskusijas par Latvijas iestāšanos eiro zonā ir īpaši aktualizējušās. Kā jūs vērtējat argumentus par eiro ieviešanu un cilvēku reakciju uz tiem?

Aivars Garda: Tie, kuri ir par eiro ieviešanu, savu nostāju īpaši neargumentē, nepamato ar faktiem – viņi tikai paziņo, ka eiro ir jāievieš, un viss. Ja diskusijās satiekas eiro skeptiķis ar eiro optimistu, tad pamatotāki argumenti ir tiem, kuri ir pret eiro ieviešanu. Taču valdošā kliķe gluži vienkārši neklausās – viņi ir izlēmuši, ka iestāšanās eiro zonā būs. Argumentus, kas vērsti pret to, viņi negrib dzirdēt.

Bet pūļa reakcija ir tāda pati kā vienmēr – pūlis kļūst. Visas nodevības, kas jau ir notikušas un notiek arī tagad pret latu, netraucēti

“Nacionālās apvienības balsojums nav pārsteigums, jo nekas no “Visu Latvijai!” iepriekšējās un tagadējās darbības neliecina, ka viņi būtu latviešu tautas interešu aizstāvji.”

un viņu atbalstīja visa tauta, pagāja trīsdesmit gadi, līdz angļi aizgāja. Arī mums mērķis ir liels, no tā neatsakāties un pacietīgi, neatlaidīgi strādājam.

DDD: *Vai šo gadu laikā jums ir bijuši rūgti pārsteigumi, vilšanās? Vai ir bijuši brīži, kad licies, ka nav vērts cīnīties?*

A.G.: Var jau būt, ka mēs – es un mani domubiedri – gaidījām, ka tā latviešu tautas daļa, kuru saucam par pūli, nav tik pagrimusi un saprot vismaz elementāras lietas, tas ir, ka tautai ir jāatbrīvojas no saviem ienaidniekiem, ka integrēt viņus šeit ir absurds. Šķita, tādām vienkāršām lietām ir jābūt elementāri saprotamām. Taču, ja arī šie jautājumi ir saprotami, tad trūkst drosmes par tiem iestāties, jo tas prasa nostāšanos pret mūsu oficiālo valsts politiku, kas grauj mūsu tautu. Bija mazliet negaidīti, ka pūlis ir tik ļoti apstulbots.

NODEVĪBAS RŪGTĀ GARŠA

DDD: *Šobrīd mūsu tautai ir kārtējais pārbauģījums – pakļauties vai nepakļauties valdības plānam ieviest eiro. Jūs savā*

īstenojās pūļa klusēšanas dēļ. Latvieši jau nav grieķi, kuri iziet ielās un protestē; latvieši samierinās ar visu, tāpēc valdošie dara, ko grib.

DDD: *Runājot par nodevību. 13. decembrī Saeima pirmajā lasījumā atbalstīja “Euro ieviešanas likumu”. Pēc šī balsojuma mūsu laikraksta redakcijā vērsās vairāki cilvēki, neslēpjot sašutumu par “Visu Latvijai!”, par tā sauktās Nacionālās apvienības atbalstošo balsojumu eiro ieviešanai. Vai jūs pārsteidza šāda “Visu Latvijai!-TB/LNNK” deputātu nostāja?*

A.G.: Gan Latvijas Nacionālā fronte, gan laikraksts “DDD” vienmēr “Visu Latvijai!” ir vērtējis reāli. No šī aspekta raugoties, Saeimā pārstāvētās t.s. Nacionālās apvienības balsojums nav pārsteigums, jo nekas no “Visu Latvijai!” iepriekšējās un tagadējās darbības neliecina, ka viņi būtu latviešu tautas interešu aizstāvji. Viņi ir savu interešu aizstāvji. Ja viņu personiskajās interesēs ir ieviest eiro, tad viņi to arī ar putām uz lūpām dara. Mēs televīzijā skatījāmies, kā Zile no “Visu Latvijai!-TB/LNNK” aizstāvēja eiro ieviešanu. Radās sajūta, ka viņam nav sirdsapziņa.

Ja “Visu Latvijai!” ir bail veikt dekolonizāciju, tad viņiem vajadzēja būt vismaz tik daudz godaprāta, lai neatdotu latu – mūsu pēdējo bastionu, par kuru pēc neatkarības atjaunošanas visi tik ļoti priecājās. Atceros, kā mans nelaiķa tēvs reiz teica: “Ja es spēju nodzīvot līdz lata ieviešanai, tad tagad es varu arī mirt.” Bet nu pie varas esošie un vienaldzīgais pūlis gluži vienkārši atsakās no lata, it kā tas mums nebūtu nekāds svētums. Skaidrs, ka tas notiek zviedru banku interesēs – īstenībā pie mums valda Zviedrijas bankas. Mūsu valdība – arī “Visu Latvijai!” – skraida zviedru banku pavadā. Lai nenodotu latu, kas īstenībā ir tik vienkārši, vien tika prasīts nobalsot “pret”. Vai tamdēļ ir nepieciešama kāda īpaša drosmē? Nē, tikai jānobalsos!

DDD: *Ar dzīvību it kā nav jāriskē...*

A.G.: Jā. Tie, kuri balso, uztraucas tikai par savām merkantilajām interesēm, par to, ka var izjukt valdība u.tml. Bet, vērojot, kā “VL” šobrīd darbojas valdībā, nekādu lielu vajadzību pēc tādas valdības neredzu. Kā Svētais Buda mēdza salīdzināt, tā arī es šo salīdzinājumu ņemu talkā, sakot, ka pat pūce koka dobumā ir lietderīgāk pavadījusi laiku nekā “Visu Latvijai!” Saeimā. Nekas jau nav izdarīts latviešu interesēs – nekas! Viss ir tikai tā, tikai tā – pa virsu...

DDD: *Varētu pat teikt, ka ir kaitēts, jo cilvēkos, kuri tic, kuri vēlas, lai kaut kas mainītos, tika radīta ilūzija, ka beidzot Saeimā ir kāds, kurš spēs parūpēties par latviešu interesēm.*

A.G.: Tie, kuri balsoja par “Visu Latvijai!”, un tie mūsu lasītāji, kas pirms vēlēšanām rakstīja mums dusmīgas vēstules, kāpēc mēs neatbalstām un nebalsojam par “Visu Latvijai!”, tagad lai skatās, ko dara viņu ievēlētjie, un lai secina, kam tad bija taisnība.

NEGODĪGI POLITIĶI IZNĪCINA LATVIJU

DDD: *Pēc šī balsojuma sociālajos tīklos norisinājās diskusijas starp*

“Visu Latvijai!” ierindas biedriem, deputātiem un viņiem pietuvinātiem cilvēkiem. Ierindas biedri ir sašutuši par deputātu rīcību, jo vairums biedru uzskata, ka nevajadzēja balsot par eiro ieviešanu, bet pieprasīt šo jautājumu izlemt referendumā. Jānis Iesalnieks rakstīja, ka tiem “Visu Latvijai!” biedriem, kuri ir pret eiro ieviešanu, esot jāpievienojas “Saskaņas centram”...

Aivars Garda: Ļoti žēl, ka gados tik jauns cilvēks, kāds ir Iesalnieks, lieto tādas negodīgas un nekorektus “argumentus”. Šajā gadījumā “Saskaņas centram” ir taisnība – eiro nav jāievieš. Tā ir ļoti liela nekaunība izmantot šādu “argumentu”: ja ienaidnieks, politiskais pretinieks, iestājas par patiesu rīcību – par tautai ļoti svarīgu lietu, un arī kāds latvietis ir par to pašu, tad šis latvietis ir kopā ar “Visu Latvijai!” politisko pretinieku, un viņam ir jāiet pie šī ienaidnieka... Ja tik jaunam cilvēkam ir tik negodīgi argumenti, tad jāpadomā, kāds viņš būs, kad kļūs vecāks, – iespējams, būs pavisam samaitāts. Ja jau jaunībā nav ideālu, tad ko var gaidīt vecumā no tāda. Tie argumenti ir pavisam nekorekti.

DDD: *Pavisam neģen televīzijā varēja vērot Šadurska un Ždanokas diskusiju par Eiropas federācijas izveidi. Diemžēl Ždanokai gandrīz bija vairāk taisnības nekā Šadurskim. Kas latviešus, jūsaprāt, mudina būt tik nodevīgiem, tik demagoģiskiem, tik aprobežotiem un savtīgiem?*

A.G.: Izskatās, ka viņi visi ir par sviestmaizi nopirkti. Viņiem ir iestāstīts (un paši arī labprātīgi to pieņēmuši), ka neatkarība ir jāzaudē, ka tagad mums faktiski ir jāstājas federācijā, jo Eiropas Savienība var pārtapt par federāciju. Šadurskis ar lielu prieku stāstīja, ka Latvijai jāstājas federācijā utt., u.tj., bet, kad viņam pajautāja, vai tad aizliegs plīvot arī mūsu Latvijas karogam, un būs tikai Eiropas Savienības karogs, tad viņš atbildēja: galvenais, lai tikai nebūtu Padomju Latvijas karoga vai Krievijas valsts karoga. Atvainojos, bet šis “arguments” ir līdzīgs iepriekš pieminētajam Iesalnieka “argumentam”.

IZVĒLES LAIKS

Ja mēs, “DDD” veidotāji, skatāmies un klausāmies šādus raidījumus un protam atšķirt, kas ir labs un kas ir slikts, tad vienkāršs pūlis skatās un domā: tas šadurskis taču ir gudrs cilvēks – ja viņš tā saka, tad tā arī ir... Un šādi Latvija droši vien atteiksies no karoga, no lata – pilnīgi no visa.

Es vēl atceros laiku pirms Latvijas Tautas Frontes dibināšanas – cik aizkustinoši visi runāja par karogu, par himnu. Par latu tad vēl pat nedomāja. Lats, uz kuru tiecāmies ilgāk, bija liels svētums! Un tagad gluži vienkārši, nesaprotot pat “kāpēc”, mēs no tā atsakāmies.

DDD: *Un ko tad mēs iegūstam vietā?*

A.G.: Pilnīgi neko negūstam, tikai zaudējam! Strādājam, kā saka, Zviedrijas pensionāriem. Acīmredzot mēs, latvieši, kaut kad iepriekš esam ko no-darījuši, jo šīs sekas ir radījis kāds cēlonis. Tātad, ja ir sliktas sekas, kā mēs tagad redzam pēc politiķu nodevības, tad ir bijis kāds slikts cēlonis, kuru mēs šobrīd vēl pat nezinām.

DDD: *Ja ne mūsu, tad, iespējams, kādās citās paauudzēs...*

A.G.: Jā, varbūt iepriekšējās paaudzēs. Kaut kas ir noticis tāds, ka tagad mūsu tautai šīs indes un pazemojumu kauss ir jāizdzer par šādiem mūsu politiķiem. Tiem, kuri apzinās un saprot, ir kauns – mēs to ļoti pārdzīvojam.

JĀBŪT GATAVAM IK MIRKLI

DDD: *Gribot negribot ir arī jāpieskaras mūsu lasītājas Aijas Dziļumas vēstulē minētajam, ka viņai ir sajūta, ka šīs arī ir tas pasaules gals, par kuru visi runā, jo mūsu tauta piedzīvo tādu pazemojumu, kādu neviens normāls cilvēks labprātīgi neuzņemtos. Vai jūs viņai piekriņāt?*

Aivars Garda: Mēs jau esam par to runājuši, ka tagad notiek pārejas laiks – no vecās pasaules uz Jauno Pasauli. Šajā pārejas periodā gaudi tiek atdalīti no pelavām. It īpaši tagad, ja tā var teikt, uzdarbojas pelavas vai puvušie graudi – tie ir visur. Tie ir šie politiķi, par kuriem tagad spriežam.

Katrs šobrīd parāda savu īsto seju. Dzīvajā Ētikā teikts, ka tā tam ir jābūt. Jāsaprot – nevis tas, ka politiķi ir tādi pelavas, ir labi, bet gan tas, ka Dieva priekšā tādi pelavas parāda sevi. Jo, kā teikts Dzīvajā Ētikā, nevis Augstākais Spēks izlems, kuram palikt dzīvam šeit, uz Zemes, Otrās Kristus Atnākšanas laikā, bet gan paši gaudi un pelavas izvēlēsies.

Tātad, ja kaut kādā darbībā kāds cilvēks izpaužas kā pelava, viņš šādi parāda Augstākajam, ka nav derīgs ieiet Jaunajā Laikmetā. Vecās pasaules gals būs – par to nav jāšaubās! Un tas nozīmē, ka visi šie sār-

ņi – uz netaisnību, liekulību, svārstīgumu un citiem negatīviem instinktiem un dziņām balstītie principi – pazudis, bet to vietā nāks jauni principi, kas tiks dibināti uz cildenu gara izpratni par notiekošo. No šāda aspekta ir labi, ka nelieši paši sevi parāda. Savukārt tiem, kas pretendē būt par gaudiem, nevis pelavām, ir jāpierāda, ka viņi patiešām ir graudu cienīgi. Darbos ir jāparāda taisnīgums, nelo-kāmība, pastāvība, drosme, uzdrīkstēšanās un citas cēlas īpašības.

DDD: *Kad ir jāparāda – vai tad, kad būs lemtais Pasaules gals? Varbūt tie, kuri šobrīd rīkojas ļoti savtīgi, domā, ka izvēles brīdī nostāsies Gaismas un Taisnīguma pusē, bet pagaidām, kamēr tas sniedz personisko labumu, rīkosies nodevīgi. Kad tad ir jāparāda cēlās un skaistās īpašības?*

A.G.: Kā jau minēju, Dzīvajā Ētikā ir teikts, ka jau tagad notiek graudu atlase. Tas pēdējais brīdis, kurā notiks tumsas atšķelšana no Gaismas, arī būs tas pēdējais brīdis. Visi, kuri tagad laika gaitā atteikušies no Jaunās Pasaules, no Taisnības ideāliem, jau ir izvēlējušies – viņi gluži vienkārši tiks atšķelti. Tā jau gluži nebūs, ka pēdējā brīdī Dievs parādīsies fiziskajā ķermenī un jautās: kurš ir ar Mani? Viņš jau tagad sevi parāda – Viņš ir Redzami Neredzams. Cilvēkiem ir jāsaprot, kā pareizi un cildeni rīkotos. Kas pareizi izjūt un dara, tas atbilst Jaunajai Pasaulei, bet kas ne, tas neatbilst, un to Augstākais Spēks ņem vērā.

DDD: *Tad jau jums nevajadzētu atviegloti uzelpot, dzirdot presē, televīzijā un radio izskanējušo ziņu, ka Pasaules gals ir atlikts?...*

A.G.: To vecās pasaules pēdējo brīdī, kad tumsa tiks aizslaučīta no planētas, nezina neviens – šis termins nav noteikts ar kādu konkrētu datumu. Ir teikts tā: kad cilvēki būs gatavi pieņemt, tad arī iestāsies Jaunā Pasaule. Tātad, ja tas nenotiks 21. datumā, kā daži cilvēki gaida, tad tas notiks kaut kad vēlāk. Bet par to, ka tas notiks, šaubu nav.

Mums ir jābūt nemītīgā Jaunās Pasaules gaidīšanas stāvoklī, un tā ir aktīva gaidīšana. Tā nav sēdēšana un nekā nedarīšana, bet aktīva cīnīšanās par Taisnīgumu – tā, ko darām mēs, avīzes veidotāji, un ceru, arī mūsu avīzes lasītāji. Esmu jau teicis un tagad atkārtoju, ka mūsu avīzes lasītāji ir paši gudrākie un sagatavotākie šim pārmaiņam, kas tuvojas.

A.G.: *To vecās pasaules pēdējo brīdī, kad tumsa tiks aizslaučīta no planētas, nezina neviens – šis termins nav noteikts ar kādu konkrētu datumu. Ir teikts tā: kad cilvēki būs gatavi pieņemt, tad arī iestāsies Jaunā Pasaule. Tātad, ja tas nenotiks 21. datumā, kā daži cilvēki gaida, tad tas notiks kaut kad vēlāk. Bet par to, ka tas notiks, šaubu nav.*

Mums ir jābūt nemītīgā Jaunās Pasaules gaidīšanas stāvoklī, un tā ir aktīva gaidīšana. Tā nav sēdēšana un nekā nedarīšana, bet aktīva cīnīšanās par Taisnīgumu – tā, ko darām mēs, avīzes veidotāji, un ceru, arī mūsu avīzes lasītāji. Esmu jau teicis un tagad atkārtoju, ka mūsu avīzes lasītāji ir paši gudrākie un sagatavotākie šim pārmaiņam, kas tuvojas.

Mums ir jābūt nemītīgā Jaunās Pasaules gaidīšanas stāvoklī, un tā ir aktīva gaidīšana. Tā nav sēdēšana un nekā nedarīšana, bet aktīva cīnīšanās par Taisnīgumu – tā, ko darām mēs, avīzes veidotāji, un ceru, arī mūsu avīzes lasītāji. Esmu jau teicis un tagad atkārtoju, ka mūsu avīzes lasītāji ir paši gudrākie un sagatavotākie šim pārmaiņam, kas tuvojas.

“DDD” – LAKMUSA PAPĪRS

DDD: *Vai varam teikt, ka ikviens, kurš lasa un mēģina paplašināt laik-*

raksta “DDD” lasītāju loku, veicina pelavu atšķelšanos no gaudiem?

Aivars Garda: Jā, “DDD” veidotājus noteikti var uzskatīt par lakmusu, pret kuru izpaužas vai nu jā vai nē. Tie, kas mūs atbalsta, ir par Jaunā Laikmeta, par Taisnīguma iestāšanos, bet, kuri ir pret, tie neatbalsta. Arī, ja mūsu lasītāji vērsas pie kāda ar taisnīgu ideju, bet uzrunātais šo ideju noraida, viņš izdara savu izvēli, bet mūsu lasītājs kalpo par lakmusu šim cilvēkam, kurš izvēlas. Tātad mūsu lasītāji ar to, ka viņi izplata taisnīguma idejas, dara ļoti nozīmīgu, vajadzīgu darbu Augstākā Spēka labā. Atkārtoju – Augstākais Spēks vēro, lai Gaisma atdalās no tumsas. Viņš ļauj katram pašam izvēlēties.

DDD: *Tad jums ir jānovēl mūsu lasītājiem pacietība, izturība un neatlaidība, lai viņi nebaidītos un nemitu plinti krūmos, ja no desmit apkārt esošiem cilvēkiem varbūt tikai viens atsaucas dekolonizācijas idejai.*

Sis ir 2012. gada pēdējais laikraksta “DDD” numurs. Ko jūs vēlētu mūsu lasītājiem Ziemašvētkos un gadu mijā?

A.G.: Protams, novēlu visiem izdarīt **pareizo iz-**

vēli un palīdzēt arī citiem izdarīt **pareizu izvēli**. Uzspiest šo izvēli mēs nevienam nevaram, varam tikai piedāvāt. Mudinu mūsu lasītājus neskumt par to, ka “DDD” lasītāju un ideju atbalstītāju nav tik daudz, kā gribētos, jo pelavu vienmēr ir vairāk par gaudiem. Tāpēc arī Latvijas Nacionālā fronte nav kļuvusi par masveida organizāciju. Tas šobrīd nav iespējams, jo, lai tā būtu, derīgajiem gaudiem būtu jābūt daudz vairāk nekā pelavu. Tas, protams, būtu labi, bet neatbilstu realitātei.

Arī Dzīvās Ētikas Mācības Autors savā Mācībā uzsver, ka tieši mazākums virza evolūciju. Tātad tie, kas tagad ir mazākumā, Bībeles valodā runājot, kas tagad ir tie pēdējie mūsu pasaulē, būs tie pirmie Jaunajā Pasaule. Uz mums, tēlaini izsakoties, tiem pēdējiem, par kuriem tagad smīkņā, kurus izstumj no sabiedrības, gulstas arī liela atbildība, jo, kad iestāsies Jaunā Pasaule, visi alks pēc Dzīvās Ētikas Mācībā sniegtajām zināšanām, kuras tik ļoti tagad noraida. Ir teikts, ka tad nāks un prasīs padomu – ko darīt?

Intervēja Liene Apine

VĒSTULE

NOZIEDZĪGA BEZDARBĪBA!

Pārsūtu Jums vēstuli, kādu saņēmu no Sarmītes Ēlertes par latviešiem naidīgu klipu “Я не лоялен” (skat.: “DDD”, Nr.20(274)). Manuprāt, viņas atbilde liecina par noziedzīgu bezdarbību.

Es vēlos izteikt lielu pateicību laikraksta “DDD” veidotājiem par drosmīgu un mūsu tautai tik vajadzīgu darbu! Vēlu jums visiem veselību un spēku turpināt iesāktu.

Tuvojas Ziemassvētki un gadu mija. Kādreiz visai nopietnās runas par gaidāmo pasaules galu tiek pārvērstas jokā, bet tie, kuri nopietni uzskata, ka pasaules gals nav tālu, izpelnas “jocīgu tipu” titulu. Vērojot pēdējā laikā, piemēram, diskusijas (precīzāk – to trūkumu) par eiro ieviešanu Latvijā, man jau šķiet, ka pasaules gals ir klāt, jo nevaru saprast, vai tiešām cilvēki tic visām Dombrovska un viņa komandas tukšajām runām? Man gribētos ticēt, ka cilvēki saprot, ka viņiem tiek “bāzti batoni ausīs” (tēlaini izsakoties), taču neesmu pārliecināts, ka tas patiešām tā ir. Kā domājat jūs, “DDD” veidotāji, vai cilvēki tiešām ir tik naivi, ka noticēs, un eiro tiks ieviests?

Vēl vēlējos izteikt savu nožēlu par Saeimā ievēlētajiem t.s. Nacionālās apvienības deputātiem, kuri kopā ar liberālajiem “Vienotības” un Zatlera partijas nodevējiem nobalsoja par eiro ieviešanu. Vai laikrakstam “DDD” nebūtu iespējams viņiem pajautāt: **kādēļ viņi nodod latviešu tautas intereses?**

Kādu brīdi domāju, ka varbūt nevajag VL kritizēt, jo viņi tomēr ir vienīgie nacionāli domājošie deputāti Saeimā, taču tagad esmu mainījusi domas.

Ar cieņu,

Aija Dziļuma

Sarmītes Ēlertes atbilde Aijai Dziļumai

Labdien!

Man tika pārsūtīta Jūsu vēstule ar lūgumu atbildēt. Tos ekstrēmistus, kas radījuši šo naida un agresijas dziesmu, nav vērts censties integrēt. Toties ir vērts censties, lai iespējami daudziem Latvijas iedzīvotājiem būtu imunitāte pret šādiem klikiem.

Visu labu,

Sarmīte Ēlerte

DIEVS, TAVA ZEME DEG!

L. Gulbinska

2013. gadu sagaidot...

Tas okupantu video-klips, par kuru bija rakstīts “DDD” Nr.20(274), ir likumsakarīgs un nepārprotami apstiprina deokupācijas neizbēgamību.

Tas ir splāviens sejā visiem Latvijas nodevējiem: prezidentiem, valdībai, Saeimai (īpaši tās *punķainajai* un *drebelīgajai* daļai) un citiem “integrāliem” – *ēlertēm, muizniekiem* un tamlīdzīgiem *...niekiem*. Godīgiem latviešiem tas nav nekāds atklājums – maskas ir kritušas. Naivuliem tas ir pamācoši.

Ko darīsim ar Aldermani, kas pieķēzīja Latviju ar viltspilsoņiem? Divkosīgais

“Viņu klips ir splāviens sejā “Vienotībai” ar Āboltiņu priekšgalā, tāpat zatleristiem, zemniekiem u.c. Tas ir arī splāviens sejā t.s. drošības dienestiem – tie nav ne pirkstiņa pakustinājuši Latvijas labā. Par ko viņus uztur valsts budžets?”

t.s. “Saskaņas centrs” arī dabūja “pa muti”. “Divkosība ir velna zīme” – teikts Svētajos Rakstos. Viņiem, protams, gribās sagaidīt savu virskundzību un savas impērijas atjaunošanu, kas tiem solīta jau 2013. gadā. Bet NESANĀKS! Vēl neviena impērija cilvēces vēsturē nav atdzimusi. Čingishans arī ļoti gribēja atjaunot savu impēriju. Un kur tā ir?

Drīzāk viss būs otrādi. Zvaigznes rāda, ka *viņu* tēvzemei drīz būs ļoti nepieciešama *viņu* palīdzība. Ja *viņi* ir īsti krievi, kamdēļ tad nīkst te – nevienam nevajadzīgi, nicināmi? Tā ir nodevība pret savu zemi. Arī Knesetam vajadzīga tautiešu palīdzība – tur nav miera. Tādi *lindermani, ždanokas* u.c. te veltīgi tērē savu enerģiju, bet tur viņu enerģija lieti noderētu. Toties te viņi tikai gaisu bojā, lielīdamies ar savu nodokļu maksāšanu, bet noklusēdami par zagšanu. Lai labāk maksā nodokļus savās tēvzemēs. Tātad, lai kravā koferus, un laimīgu ceļu!

Okupantiem te patiesi ir ļoti grūti – sveša zeme, sveša valoda. Žēl raudzīties, kā viņi izskatās! Kauli un āda vien; aug tikai zobi (pie-mēram, 28.09.2012. “100. panta Preses klubs”)...

Petropavlovskis tajā “kлубā” bija ļoti kolorīts – īsts savas cilts pārstāvis. Mūsu eksperti un žurnālisti nekam nederīgi. “Varoņa” replikas uztvēra kā patiesību pēdējā instancē. Ar “saui” sirdī un smaidu sejā mūsu “ziedošie” žurnālisti to visu norija. Īpaši centās Kažoka, ar putām uz lūpām aizstāvēdama okupantu tiesības te turpināt savu melno darbu,

aizmirsusi, ka viņi šeit atrodas pretlikumīgi. Mazliet iebilda tikai I. Vaidere, bet pēc viņas sasiešanās ar “Vienotību” viņu vairs nevar ne pazīt. Neviens nepateica atslēgas vārdus – deokupācija un dekolonizācija.

Viņu klips ir splāviens sejā “Vienotībai” ar Āboltiņu priekšgalā, tāpat *zatleristiem, zemniekiem* u.c. Tas ir arī splāviens sejā t.s. drošības dienestiem – tie nav ne pirkstiņa pakustinājuši Latvijas labā. Par ko viņus uztur valsts budžets?

Un rodas jautājums: kas pārvalda šo valsti? Valdības galva tikai brīnās par visu, kas te notiek, un pūš

miglu acīs par attīstību, kuras nav, par kaut kādu “ekonomisko izrāvienu”. Izrādās, ka “Latvijas Krājbankas” krahu paveica “gudri” finansisti ar valdību priekšgalā. 86 miljoni LVL aizpeldēja miglainā tālē – iespējams, uz bankas zagļa kontu.

Tiek algotas daudzas nevajadzīgas struktūras, kuras faktiski neko neuzrauga, tikai saņem lielu naudu ne par ko. Vienlaikus tiek iznīcināti reņģedāji (kā šķira) reņģu cenu dēļ. Ļoti bīstami un nekontrolēti darbojas visu nokrāsu biznesmeņi. Par naudu viņi gatavi pārdot ne tikai savu valsti, bet pat tēvu un māti. Katru dienu te gāžas iekšā jauna migrantu varza – nu jau it kā likumīgi. Kas to apturēs? Pagaidām – nekas!

Apsviedīgais Amerikser uz Ušakova pleca atbalstu. Vai tas ir gudri? Svešpilsoņi parasti izvītro latviešus no saviem sarakstiem, atstājot tikai “vissarkanākos”. Tad jau redzēs, pie kādiem tiks pieskaitīti Amerikser u.c. Pēc kāda laika varbūt viņam arī būs jāvācas līdzī Nilam aizstāvēt viņa tēvzemi. Tādas zīmes jau parādījušas.

Nevienam pasaulē nav tiesības mūs pamācīt un aizrādīt, jo viņi nav izgājuši to elli, ko esam izcietuši mēs. Uz asinīm celta šī zeme. **Holokausts savā zemē!** To ir piedzīvojuši latvieši un neviena cita tauta!

Netēlosim jefiņus! Visi pekles un tumsas spēki (vārgie “gara distrofiķi”, kas tikuši pie varas), lai atkāpjas, ja nevar pildīt savus pienākumus!

Dievs, Tava zeme deg!

Lai dzīvo Latvija!

IZVĒLE: LATS VAI BAILES?

Turpinājums no 1. lpp.

Vai tiešām dažādi transformētais sauklis “Krievi nāk!” būs pastāvīgs mūsu izšķiršanās pamatojums jebkuram lēmumam, kas saistīts ar daļu suverenitātes atdošanu? Vai tiešām reiz nepienāks brīdis, kad lēmumi būs pamatoti uz kaut ko citu, nevis uz bailēm no lielā kaimiņa?

Kad Repšes kungam jautāju: “Kāpēc mums vēl dziļāk jāintegrējas ES, ja mūsu zemnieki tiek kļāji diskriminēti (9 reizes mazāki tiešmaksājumi nekā holandiešiem), ja mums uzspiež svešas ideoloģijas – homoseksuālītātes legalizācija, dzimumu identitātes zaudēšana caur dzimumu līdztiesības programām?” – uz to saņēmu atbildi: “Es piekritu, ka tā ir. Lūdzu ejiet mācieties diplomātiju un ietekmējiet to visu!” Tātad kvēlākie eiro aizstāvi tomēr saprot, ka nav piepildījies rozā sapnis, ko sapņojām pirms iestāšanās ES – ka Latvija beidzot būs viena no lēmējvalstīm un ka spēsim ietekmēt ES politiku. Tad kāda jēga šobrīd atdot daļu suverenitātes subjektam, kurš to nenovērtēs un ko mēs nespējam un arī nākotnē nespēsim ietekmēt?

Realitātē šobrīd valsts ir novesta līdz sabrukumam... Latvija vairs neeksistē, ir palicis tikai laika nogrieznis. Zemnieki ir nekonkurētspējīgi, cukura rūpnīcas ir slēgtas, zveja vairs tikpat kā nenotiek, esam piedzīvojuši lielāko emigrācijas vilni savā vēsturē, dzimstības līmenis ir katastrofāls, milzīgs trūcīgo skaits, izglītības sistēmā tiek iepludinātas varavīksnes ideoloģijas, tiek grauts valsts pamats – ģimenes institūts, pilsoniskā sabiedrība tiek ignorēta, saukta par “tumsoņām ar iesīkstējušiem priekšstatiem” (I.Viņķele), tautību vairs pasē rakstīt nevajadzēs... Cilvēkiem, kuri kārtīgi maksāja kredītu un krīzes laikā to vairs nespēja, atņēma visu, un viņi vēl palika bankām parādā! Tā ir totāla Latvijas tautas diskriminācija un paverdzināšana. Latvieši, sēdi savā vietā, mēs te labāk zinām, kā jērgulē bankas, kas jāmāca taviem bērniem bērnu dārzā! Latvieti, atslābsti, mēs zinām, ka ar steigu ir jāievieš eiro. Tava viedokļa noskaidrošana tikai kavēs mūsu plānu ieviest eiro!

Ir jāpiekrit, ka esam savu valsti pārdevuši – lielākā zemes daļa, meži, uzņēmumi vairs diemžēl nepieder mums pašiem. Ir jāatzīst, ka neesam spējuši aizstāvēt savas valsts intereses Briselē. Dārgie tautieši, mums ir jāapstājas!

Mēs tagad paši redzam, cik daudz ļauna mums ir nodarījuši mūsu pašu ievēlētie politiķi – mūsu interešu aizstāvi šeit un Eiropas Savienībā. Mēs redzam, ka mūsu ierēdņi tā arī nav spējuši neko būtisku ietekmēt ES gaitē. Vai gribam tagad krist vēl dziļāk bedrē?

Ir jāatzīst, ka Latvijai nebija un nav piemērota klasiskā tirgus ekonomika, kad ļaujam brīvajam tirgum neierobežoti noteikt visu.

Ja vēlamies saglabāt savu suverenitāti un palikt saimnieki savā valstī, mūsu valsts aktīvu pārvaldību ir jākontrolē, mēs nedrīstam pieļaut valsts bagātību izpārdošanu. Situācija ar steigu ir jālabo.

Jānis Ošlejs diskusijās par eiro minēja lielisku valsts rūpniecības attīstības piemēru – Vācija. Tur 30–40 procenti no bankām ir vietējā biznesa attīstības bankas. Kas notiek pie mums? Tūlīt vienīgo valsts attīstības banku (Hipotēku banka) likvidēs... Mūs kredītē ārvalstu bankas, kuras neuzņemas nekādus riskus – to pierādīja krīzes laiks. Kā mēs, atdodot nacionālās monetārās politikas stūri grimstošajai Briselei, spēsim atdzīvot vietējo ražošanu un eksportu? Nekā. Kā mēs šādā gadījumā spēsim pieņemt lēmumus par būtiskām reformām ekonomikā un uzņēmējdarbības veicināšanā? Nekā.

Tagad paliksim pie lata, pavērosim solito eirozonas atkopšanos (ja tāda vispār notiks), sakārtosim savu vietējo ražošanu, aicināsim mājās mūsu tautiešus, kuri ir aizbraukuši uz ārzemēm, darīsim visu iespējamo, lai atjaunotu dzimstību. Godīgi izanalizēsim mūsu ieguvumus un zaudējumus, piedaloties ES. Nostāsimies uz savām kājām. Saglabāsim stūri jeb vismaz atlikušo tās daļu savās rokās, latvieši! Es ticu, ka mēs to spējam.

Vai ir vēl kāds, kurš tic, ka mēs paši spējam pieņemt atbildīgus lēmumus par savu valsti? Vai ir vēl kāds, kurš nenolaidīs rokas un neļausies straumei uz Briseli? Vai ir vēl kāds, kurš redz trešo ceļu, kas nav ne rublis, ne eiro, bet ir LATVS?

MĒRKĪS – PATIESI BRĪVA LATVIJA

Turpinājums no 1. lpp.

Viktors Mūrnieks: Interesanti, ka cilvēki tobrīd bija ārkārtīgi pretimnākoši – cepuri nost! Reģistrāciju taisīja zibenīgi, nekādu iebildumu nebija. Mazliet pie vārda “Latvijas” notika aizķeršanās, bet to atrisinājām, mierīgi pierādījām, ka nekādu pretlikumību šādā nosaukumā nav.

rainu reakciju, no kuras varbūt cilvēki nobijās. Režims reaģēja ārkārtīgi asi jau tajā pašā brīdī, kad pierēģistrējām Latvijas Nacionālo fronti. Mavriks Vulfsons nakts laikā sacēla kājās laikrakstu redakcijas – *ārprāts, tās ir šausmas, tās ir briesmas, kas tagad ir notikušas Latvijā!...* Viņš

nāca. Par šķeltniecību viņš tika izslēgts.

Pagāja četri gadi. Es biju apņēmies izveidot organizāciju, teicu, ka maksimāli to sakārtošu, visus

V.M.: Uzreiz bija izrāviens, jūs ļoti stingri pārņēmt vadības grožus. Ja jūs tolaik nebūtu pārņēmuši vadību, LNF tagad vairs neeksistētu.

“Aivaru Gardu uz intervijām neaicina, jo zina, ka viņš neslēps skaudro patiesību, bet režīmam tas šķiet bīstami.”

Tātad Latvijas Nacionālā fronte tika radīta kā spēcīga organizācija – pamatīga, nacionāla “jumta” organizācija. Es kā tāds “papatējis” vēsturnieks zinu no vēstures avotiem, ka kritiskos brīžos ir jābūt kādam vienojošam, fiziski reālam spēkam – nevis tikai idejai (idejas mums visiem ir labas), bet vienojošam spēkam šīs idejas realizēšanai.

DDD: Tātad ir jābūt spēcīgām personībām, kas šīs idejas spēj noturēt, izskaidrot un realizēt?

V.M.: Tieši tā! Jo kritiskāka situācija veidojas, jo lielāka loma ir personībai. Un tā saucamā “demokrātija” paliek otrajā plānā. Tieši tāpēc ir ļoti svarīgi, lai Latvijas Nacionālās frontes kodols būtu stiprs.

LNF RAŠANĀS IEDVESA ŠAUSMAS REŽĪMAM

Viktors Mūrnieks: Tā kā jau pirms 15 gadiem aizvien vairāk saasinājās problēmas ar tiem krievvalodīgajiem, kuri kā okupanti un kolonisti nav tikuši izmesti laikus ārā, katram domājošam cilvēkam bija skaidrs, ka šeit samilzis etniski konflikti, domstarpības un saasināšanās situācija. Tādēļ bija nepieciešama nacionāla “jumta” organizācija, zem kuras vienoties. Pamatā tika izstrādāta Deklarācija, kuras piecpadsmit punkti bija pietiekami skaidri saprotami. Bet diemžēl mūsu tautiešiem kaut kas laikam nebija pieņemams...

DDD: Bija jāsāk parādīt drosme...

V.M.: Jā, drosme! Bet ar spēcīgu organizāciju taču ir vieglāk parādīt savu drosmi, nekā atsevišķi cīnoties, – vismaz man tā liekas.

Tomēr es nevarēju iepriekš paredzēt tik vē-

sacerēja histērisku atklāto vēstuli par Latvijas Nacionālās frontes dibināšanas faktu, apvainoja mani par bīstamu ekstrēmistu, pauda gaidāmas baigas, stindzinošas briesmas. Uzreiz pēc tam mani uz interviju uzaicināja angļu valodā iznākošā laikraksta “The Baltic Times” korespondents. Tika publicēts apjomīgs raksts par tikko dibināto organizāciju, paužot saistību ar Lepēna vadīto Nacionālo fronti.

Bet es devu preti...

DDD: Tātad viņi šausminājās, bet jūs turpinājāt darbu?

V.M.: Jā, es mierīgi skaidroju savu pamatojumu, kāpēc Latvijas Nacionālā fronte ir vajadzīga. Režims bija ļoti satraucies – no visām pusēm nāca vīrs. Turklāt, tā kā bija reģistrēta organizācija ar likumdošanas iniciatīvas tiesībām, sākts bija spēcīgi.

DDD: Bet likums laikam taču šādas tiesības neparedzēja?

V.M.: Likumus pielāgoja pēc tam! Šīs tiesības mēs mazliet paspējām izmantot. Tomēr mērķi es, vismaz tolaik, nesaņiedzu. Diemžēl turpmākais darbs jaunajā organizācijā nebija tikpat ass un raits. Ļoti trūka cilvēku, kuri varētu organizēt un realizēt konkrētus uzdevumus. Bija arī apvērsuma mēģinājumi. Piemēram, Ilmārs Ančāns, kurš bija piedalījies arī dibināšanā, mazliet

“Mavriks Vulfsons nakts laikā sacēla kājās laikrakstu redakcijas – ārprāts, tās ir šausmas, tās ir briesmas, kas tagad ir notikušas Latvijā!...”

vēlāk gribēja LNF padarīt par savu “kabatas organizāciju”, lai iekļūtu Saeimā. Viņš mēģināja veikt divus apvērsumus, lai ieliktu savus cilvēkus Stratēģijas padomē, taču nekas nesa-

dokumentus noformēšu, bet vēlāk ir jāmeklē citi – spēcīgāki cilvēki, kas varētu daudz labāk par mani strādāt. Politiski, maigi izsakoties, esmu ne visai – vairāk militārists...

DDD: Un, kas tad notika – kur jūs atradāt tādus cilvēkus?

V.M.: Atradu – viens te man pretī sēž un mani intervē...

LNF IZRĀVIENS UN DARBS

Viktors Mūrnieks: Tolaik es pētīju organizācijas, kas būtu spējīgas pārņemt Latvijas Nacionālās frontes vadību, jo četrus gadus laikā no visiem, kuri izgāja caur fronti, būtībā neviens neaizķērās. Redzēju, ka mūsu tautiešiem šī aktīvā darbība nav visai pieņemama. Starp citu, to, kas latviešiem būtu pieņemams, es neesmu sapratis vēl joprojām. Es, protams, nerunāju par tiem pieciem procentiem, kas ir nacionāli noskaņoti, bet par visu pārējo latviešu daļu.

Lūk, vērojot, ka Latvijas Nacionālā fronte nedarbojas, kā gribētos, es pamanīju Aivara Gardas aktivitātes. Mēs ar viņu kādreiz bija satikušies, kad vēl nebija nodibināta LNF – tas bija pie aizsargiem, kad gribējām dabūt kādu pabalstu. Apgāds “Vieda” bija izdevis grāmatu “Nevienam mēs Latviju nedodam”, un, dziļāk iepazīstoties ar Aivaru Gardu un viņa darbību, sajutu, ka varu šim cilvēkam uzticēties. Tad iepazīnos arī ar jums – tolaik Kultūras akadēmijas studentēm.

Es jutu, ka LNF ideja tiks pilnībā sabojāta, ja neatradīsies cilvēki, kas šo organizāciju spēš vadīt, un tāpēc nolēmu, ka tieši jūs esat vajadzīgi Latvijas Nacionālajai fronte.

2001.gada 20.decembrī LNF Kongresā par priekšsēdētāju manā vietā tika ievēlēts Aivars Garda, bet Stratēģijas padomē – jūs.

DDD: Kas, jūsuprāt, mainījās?

DDD: Par spēcīgāko Latvijas Nacionālās frontes ieroci kļuva laikraksts “DDD”. Tas ir pārcietis un pārcies dažādus uzbrukumus, tomēr pretinieki vienmēr ir cietuši neveiksmi.

V.M.: Laikraksts, ko jūs izdodat, ir ļoti vērtīgs. Atvainojos par salīdzinājumu, bet savulaik Lēņins izdeva “Iskru”, kas bija spēcīgs ideju rupors... Avīzes kā plašas saziņas līdzekļa izdošana ir ļoti nozīmīga darbība. Tagadējais “DDD” tika radīts uz iepriekš reģistrētā LNF laikraksta “Akmens” bāzes. Pirms jūsu atnākšanas bija izdoti tikai divi “Akmens” numuri.

DDD: Vairāki cilvēki mums ir teikuši, ka tieši “DDD” ir saglabājis dzīvu ideju par Latvijas deokupāciju un dekolonizāciju. Vai tā ir?

V.M.: Jā, tā tas ir. Bet vairums šodien ir tik bailīgi, tik neuzņēmīgi... Varbūt viņi sirdīs jūt, ka šī ir tautai un valstij visnepieciešamākā ideja, par kuru jācīnās, lai mums visiem būtu nākotne, taču negrib ne pirkstu nepakustināt, lai reāli kaut ko darītu.

DDD: Viņiem ir žēl sevis un bail zaudēt pat drusciņu no savas personiskās labklājības.

V.M.: Laikam gan.

DDD: Diemžēl šādu malā stāvētāju mūsu tautā ir ļoti daudz – šo vienaldzīgo un bailīgo latviešu masu mēs redzam arī savā radu, kaimiņu un paziņu lokā. Ko darīt? Vai Latvijas Nacionālajai fronte ir brūņoties ar pacietību?

V.M.: Vispirms ir jāatzīst, ka jūs esat pareizi iesākuši, turoties tieši pie LNF Deklarācijas pirmā punkta – deokupācijas un dekolonizācijas. Bez pamatīga tautas atbalsta pārējie 14 deklarācijas punkti šobrīd paliek gluži vienkārši uz papīra. Taču tā ir perspektīva turpmākai darbībai, kad tautas apziņa pieņems pašu pirmo noteikumu, bez kura realizēšanas mūsu tautai un valstij nav nākotnes. Tātad tā ir laba ievirze – jūs liekat akcentu uz visbūtiskāko un ķeraties vērš pie ragiem. Protams, šajā prātā neatverami grūtajā darbā ir vajadzīga arī pacietība, jo darba rezultāti vēl nav redzami.

Turpinājums 8. lpp.

TAUTAS MUGURKAULS – TAS IR BALSTA APARĀTS!

Saruna ar kādreizējo žurnālisti un Nacionālās Elektronisko plašsaziņu līdzekļu padomes locekli **Ingrīdu Strodu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

NACIONĀLĀ NENOTURĪBA DZEN TAUTU POSTĀ

DDD: Jūsaprāt, kādēļ latvieši tik iztapīgi noniecinā savu pašlepnumu?

Ingrīda Stroda: Es esmu “nenormāli” kārtīga – tas ir iedzimts vāciskums, bet tas, ka esmu nesavaldīga, kājas un rokas pa gaisu, ir no francūžiem. Vecāmamma ir igauņiete, bet igauņi, ja kaut ko viņiem krieviski pajautāsi, parādis tev diametrāli pretējā virzienā... Tāpēc reiz jautāju savam vīram Heinriham: kas ir ar latviešiem?! Dieva izredzēta tauta, dziļa zemnieku inteliģence – zemnieks ar tarbiņu pār plecu ir gājis uz Pēterburgu, uz Tartu mācīties, nācijas patrioti izauguši, šī ir ārkārtīgi skaista zeme. Bet kāpēc latvietis nestāv ar taisnu mugurkaulu? Kāpēc viņš vienmēr ir liecies – tad vāciešiem, tad poļiem, zviedriem, tad it īpaši krieviem? Pēc Heinriha domām, tas ir mazas tautas izdzīvotības jautājums. Šeit ir arī kangari, visādi nodevēji. Viņš teica, ka principā jau visās tautās tas tā ir, bet latviešu tautai tas ir bīstami! Tagad nevaru saprast prezidentu Bērziņu, kurš aicina samierināties citam ar citu Otrā pasaules kara veterānus.

DDD: Tik tiešām, kā var samierināties ar okupantiem? Visu cietu uzvarai pār fašismu, bet...

I.S.: Jā, paldies, un tagad ej uz savām mājām!

DDD: Tur jau tā lieta. Miers iespējams tikai tad, kad okupanti pateiks: “Mēs aizejam!” – un to arī izdarīs. Pēc neatkarības atjaunošanas mums stāstīja, ka viņu jaunā paaudze jau būs aizmirsusi padomju tradīcijas un domāšanu, kļūs par Latvijas patriotiem.

I.S.: Bet paskaties, kas šeit notiek patiesībā! Man jābrauc katru dienu garām Karātavu laukumam un jāskatās, kas tur, it īpaši 9. maijā, notiek. Paliek gluži bail!

DDD: Jaunie, maziņie, ar “zvaigznēm” pierēs – šie jau ir tie, kas visu diktē... Vai piekritāt, ka īstenībā plašās saziņas līdzekļi kā ceturtda vara ir ļoti vainīgi, ka Latvijā joprojām atrodas Krievijas piektā kolonna, ka latviešiem ir tik zema pašcieņa, lai to izraidītu?

I.S.: Vai kāds nopietni ir analizējis, piemēram, 18. februārī notikušā valodas referenduma cēloņus un sekas? Vai ir secinājumi, lēmumi, lai novērstu cēloņus, kuri ļāva notikt tik absurdam, latviešu tautu pazemojošam referendumam? Nē! Kaut kur zem

galda klusiņām es te tupešu, tad jau redzēs... Nu, šausmīgi!

DDD: Latvijas Radio jau nodemonstrēja savu attieksmi, nepieņemot laikraksta “DDD” reklāmas

sludinājumu, kaut gan mēs uzdevām tikai jautājumu: ko darīt ar tiem, kuri parakstījās par krievu valodu kā otro valsts valodu...

I.S.: Vienu brīdi politiķi noturējās un gandrīz vienmēr un visur runāja tikai latviešu valodā, bet tagad jau atkal dzirdam tikai zdrastvuitje... Kur palika stingrā nostāja runāt tikai latviešu valodā?

DDD: Izkūpēja.

I.S.: Ja krievvalodīgie okupanti un kolonisti, dzīvojot šeit, pieņemtu, ka Latvija ir latviešu zeme, neviens viņus netriektu, bet viņi uzvedās tā...

DDD: ...ja viņi pieņemtu, ka šī ir latviešu zeme, tad viņos būtu taisnīguma sajūta – viņi saprastu, ka viņu senči izdarīja baigu noziegumu, un paši aizbrauktu.

I.S.: Bet kā gan nepilsonim var dot atļauju te kaut kādu partiju taisīt?! Viņi taču strādā pret valsti!

DDD: Kad Lindermans ierosina referendumu, mediji viņu aicina uz intervijām. Turpretī, piemēram, Aivaru Gardu intervēt nedrīkst, jo viņš, lūk, ir radikāls, “nacionālā naida kurinātājs”. Kas būtu jādara, lai mainītu šo absurdo situāciju?

I.S.: Domāju, ka mums daudzās svarīgās lietās un vietās joprojām ir cilvēki, kuri bija vai nu pārliecināti komunisti, vai čekisti. Mēs jau labi zinām, ka mums ir šādi pārstāvji. Bet ir tādas situācijas, piemēram, Lindermana pretlatviskās aktivitātes, kad nevaru saprast, kur skatās Drošības policija?

DDD: Vai tad viņi paši sevi ņems ciet?...?

KURŠ NOSAKA, KO DRĪKST UN KO NE?

DDD: Manuprāt, tieši Atmodas gados pārmaiņas nenotika latviešu tautas interesēs. Cilvēkiem, kuri vēlējas izrauties no padomju okupācijas ķetnām, tika radīta ilūzija, ka viss notiek, bet būtībā nekas nemainījās.

Ingrīda Stroda: Nenoliedzu, ka cilvēki tolaik bijuši attiecīgos amatos vai nu bailu, vai kaut kādas karjeras dēļ, bet ticu, ka cilvēks var mainīties.

DDD: Es arī ticu – esmu pārliecināta, tomēr pārmaiņas ir jāparāda darbos, nevis tikai vārdos, kā tas notika Atmodas gados.

I.S.: Bet kā interesēs viņi šodien strādā?

“Es nekad neaizmirsīšu, ko viņa kundze, arī vēstures zinātņu doktore, teica: “Разве эти русские, которые там у вас живут? Это сброд!””

DDD: Ne jau Latvijas.

I.S. Protams, ka ne Latvijas.

DDD: Droši vien ne tikai Krievijas, bet arī Amerikas.

I.S. Nezin kāpēc iepriekšējās ASV vēstnieces laikā ļoti tika aktualizēts ebreju īpašumu jautājums. Tagad nevar saprast, ko darīsim – atdosim vai neatdosim; kad atdosim un ko atdosim? Patiesībā daudzi īpašumi ir tādi, kuri tiem, kas tos pieprasa, nekad nemaz nav piederējuši.

DDD: Īpašumus pieprasa ne jau pirmskara Latvijas židu organizāciju pārstāvj, bet okupācijas laikā ieradušies ebreji – padomju “jevreji”. Domāju, ka pirmskara Latvijas židi pat kaunā nosarktu, ja viņi zinātu, kas šobrīd viņu vārdā uzstājas.

I.S. Esmu kristīgs cilvēks un ļoti gribēju pabūt Izraēlā. Pirms dažiem gadiem aizbraucu. No vienas puses apbrīnoju viņus, kā viņi pastāv par savu nāciju – kaut latviešiem būtu desmitā daļa no tā cīņas spara un lepnuma! Otra lieta, kas mani pilnīgi samulsināja, – tur ar krievu valodu pietiek, lai mierīgi dzīvotu.

DDD: Runājot par židu īpašumu jautājumu, mani pārsteidz lielo plašās saziņas līdzekļu nostāja. Tā vietā, lai ASV vēstniecībai pajautātu, kāds pamats šādām prasībām, žurnālisti brūk virsū latviešu politiķiem ar jautājumiem, kad atdosim? Kā intereses

aizstāv latviešu žurnālisti – vai ASV vēstniecības intereses? Varbūt vajadzēja izsaukt Džūdītu Gārberi un ierosināt, piemēram, kopīgi paskatīties, kas bija tie, kas parakstīja latviešu izvešanas sarakstus...

I.S. Starp citu, man ir arhīva dokuments ar Liepājā nošauto cilvēku vārdiem. Zem šī saraksta ir Sustina paraksts! Kad es to ieraudzīju, man aukstas kājas palika – tur ir arī mana vectēva, Francijas pilsoņa, vārds.

DDD: Bet vai žurnālistus tas neinteresē? Varbūt viņi gluži vienkārši **nedrīkst** par to runāt?

I.S. Es domāju, ka viņiem tomēr vairāk norāda, ko drīkst un ko nedrīkst. Varbūt, ka es maldos, bet ir tāda sajūta.

DDD: No kuras puses un kas norāda?

I.S. Nepateikšu, kurš norāda, bet, pat esot kādā politiskajā partijā, nav iespējams kaut ko mainīt taisnīguma virzienā. Uz meliem nevar balstīt neko – ne cilvēku savstarpējās attiecības, ne valstu attiecības, kā tas ir mūsu gadījumā gan ar Krieviju, gan Ameriku.

KOLONIZĀCIJA TURPINĀS

DDD: Kā jūs vērtējat kārtējos mēģinājumus apspriest – bija Latvijā okupācija vai nebija?

Turpinājums 6. lpp.

NACIONĀLĀ NESPĒKA CĒLONIS

Vilnis Eisters

LATVIETIS – LATVIETIM MĪLĀKAIS ĒDIENS?

Ķeroties pie spalvas, esmu pārliecināts, ka saņemšu pretsitienu. Un tas būs saprotami, jo es cenšos atņemt latvietim ēdamo – citu latvieti. Mūsu inerce ir nepārspējama! Jā, parunāt, pablaustīties, vienam otru nolaupīt, pierādīt, ka tikai mana taisnība ir istā un vienīgi pareizā, bet domāt kopā reāli par savas tautas izdzīvotību – to neprotam, tas tiek atstāts Saeimas ziņā, taču deputātiem nav laika, jo ir “jākruķi” sava grāmatvedība...

Kādu tik partiju un grupējumu ar “nacionālu piešprici” mums nav, bet visiem šiem politikas bīdītājiem viens mērķis: nauda un vara. Okupētās Latvijas haosā un burzmā notiek zādzības, iet valā striptīzi, “tautiešu” okupantu “rebes”, kur absurdi inscenējumi un izlikšanās spēles saplūst ar politikāņu salmu kulšanu “nacionālā” ranga saietos un glamūrīgās pieņemšanās. Lai šādā vidē izdzīvotu, ar skaitļu terapiju vien nepietiek, vajadzīga nacionālā pašlepnuma ideja.

Latviešu tautai vienmēr bijuši pareizie ienaidnieki, bet nepareizie sabiedrotie. Šodien atkal gaidām, pie kura vēstures krustceļa mūs nodos. Tomēr vislielākais ienaidnieks latvietim ir un paliek PATS LATVIETIS. Nekādi nevaru saprast, kāpēc mēs esam tāda mulķu tauta, ja svešas varas mūs spēj sarīdīt, lai mēs cits citu iznīcinātu? Kāpēc nespējam saprast, ka neviens svešnieks mums nekā laba nedos, lai arī ar kādiem saldiem viltnu solījumiem pie mums nāktu? Jau vācieši ar viltu un glaimiem sarīdīja zemgaļus pret latgaļiem un leišiem, latgaļus pret igauņiem un otrādi. Ja latviešu ciltis būtu apvienojušās ar leišiem un igauņiem, tad vācu bruņinieki tik viegli Latviju un pārējās Baltijas valstis nepaverdzinātu.

ATRAUJ ASTI – PIELĪP KNĀBIS...

Vai tad vēl nav skaidrs, ka rīdījuši, rīda un rīdis visi tie, kam ir sakārojies iegūt mūsu zemi, mūsu jūru un neaizsalstošās ostas? Vai tiešām latviešu tautas ciešanu mērs vēl nav pilns,

lai sasniegtu apziņu, ka tikai vienotībā spējam pastāvēt, it sevišķi šodien, kad mūsu tauta tiek tiši vesta uz kapa malu? Vai nav skaidrs, ka kārtējie farizeji *Lindermani&Co* grauj ne tikai mūsu vājo vienotību, bet arī Māras zemi, cenšoties atšķelt latgaļus? Vai skolā māca vēsturi? Ne nieka nemāca no tās vēstures, kas tepat apkārt riņķo! To vien dzirdam: neskatīsimies atpakaļ, raudzīsimies uz priekšu. Kāds stulbums, bet ne stulbums, bet noziedzība. Visus pieradina tikai pie zelta teļa vērtībām. Neviens necenšas vai negrib atcerēties Jūdasi.

Jūdasi mūsu zemītē ir bijuši gadsimtiem ilgi, bet jo īpaši savairojušies tagad, un diez vai katram iznāktu pa trīsdesmit sudraba grašiem – kā vienmēr budžetā pietrūktu naudas. Kaut gan dažs, izskatās, ir gatavs piemaksāt pats, lai tikai būtu klāt pie latviešu tautas iznīcināšanas...

Mazliet vēl par šodienas sabiedrotājiem – par NATO. Latvieši tur atkal nav nekādi lēmēji, tikai “lielgabalgāļi” piegādātāji. Diemžēl samaksa par mūsu tā saucamo drošību, kādu mums kādreiz sūlīja arī PSRS un Trešais Reihs, ir Afganistānas, Irākas miernīlīgo civiliedzīvotāju un bērnu dzīvības. Kad atkal kaut kas mainīsies politikā, vainīgi, kā ierasts, būs latviešu karavīri, klāt nāks tikai jaunā birkā “musulmaņu civiliedzīvotāju slepkavas”. Lūk, mēs kā žaģatas uz svaigi darvota jumta: atrauj asti – pielip knābis, atrauj knābi – pielip aste!

Iepriekšēktais ir tikai primitīvs “melns uz balta” fakta konstatējums. Vēsturniekiem un valdošajai elitei nav skaidrs, kā traktēt šo “stulbuma fenomenu”. Lai vēstītu par sevi, skaidrotu mūsu likteni, ir vajadzīga valdošo GRIBA! Šodien “panaceja” valsts tēla veidošanai ir mulķīgi reklāmas klipī, kuriem neviens netic, un tā ir lieka tautas naudas šķiešana. Netic tāpēc, ka paši redz ar savām acīm šo “laimīgo” zemi, šo “veiksmes” stāstu, kur māmuliņas ubago, un no kuras tūkstošiem cilvēku brauc prom, kur pa ielām augstprātīgi soļo okupanti – Eiropas Savienības daļas okupētāji un kolonizatori. Veltīgi cerēt, ka kāds aizdomāsies dziļāk, ja valdošie, kam tauta uzticējusi savu likteni un nākotni, klusē.

SAŠĶELTO IR VIEGLĀK IZNĪCINĀT

Latvijas “sulainkundziņi” uz latviešu tautas iznīcināšanas procesu atsaucas ar censonu pakalpiņu. Vai tā saucamie “nacionālisti” ir šķīsti tagadējās nacionāli garīgās krīzes priekšā? Noteikti, nē!

Turpinājums 6. lpp.

NENOKAVĒJIET

abonēt

“DDD” visam 2013. gadam līdz Ziemassvētkiem!

24., 25., 26.decembrī lielākā daļa pasta nodaļu būs slēgtas, bet Latvijas Pasta interneta vietnē: www.abone.pasts.lv gada abonementu var noformēt līdz 26.decembrim.

Abonēšanas cenas:

12 mēneši – Ls 11,50

6 mēneši – Ls 5,75

3 mēneši – Ls 3,00

1 mēnesis – Ls 1,00

NACIONĀLĀ NESPĒKA CĒLONIS

Turpinājums no 5. lpp.

Paskatieties visus tos ķīviņus, palasiet, ko dažs labs par saviem “kolēģiem” raksta laikrakstos vai interneta komentāros! Kā “noliek” cits citu no tribīnes un radio! Tipiska latviešu tautas daļa! Rupji aprej savējos par prieku okupantiem. Sit savējos – svešie smejas!

Viena no indīgākajām okupācijas seku metastāzēm ir neveiktā lustrācija – “čekas maisu” nobēdzināšana. Daudz kas būtu izlidzinājies, un daudzi būtu atklājuši čekistu sistēmas principus, kas vēl šodien darbojas Latvijā. Lietuva gatavoja publicēt čekistu darboņu dokumentus. Igaunija, Vācija, Čehija un vēl citas valstis veica lustrāciju. Šajās valstīs tik masveidīgs nacionālais nespēks nav jūtams

“Nevajag pat daudz piepūlēties – tikai daži klikšķi uz datora klaviatūras, un internetā izplatās baumas par izvēlēto konkurentu: “čekas aģents”.”

kā Latvijā, jo tika samazināta savstarpējā neuzticēšanās barjera. Čeka nebūs čeka, ja to neizmantos, ja to neizprovocēs. Šajā laikā neuzticība – “čekas mantojums” – kā rūsas dzelzi kļuši un nemanāmi ir ieperiņājusies latviešu nacionālā nespēka grupiņās.

“Atmodas” rīkotāji – latviešu tautas NĀVES ceļa veidotāji – čekas maisus neatvēra ar tālejošu nodomu: visi latvieši tagad var būt “stukači”, aizdomas var krist uz katru, un tādejādi vēl vairāk ir iespējams sašķelt latviešu tautu, jo sašķelto jau var vieglāk iznīcināt. Lai gan daudzi muldēja, ka tieši “čekas maisu” atvēršana sašķēlšot sabiedrību, tomēr tā nav taisnība, jo patiesais nodoms bija kārtējo reizi “apčakarēt” tautu. Tagad var diskreditēt katru gudrāku, godīgāku, nacionāli domājošu. Nevajag pat daudz piepūlēties – tikai daži klikšķi uz datora klaviatūras, un internetā izplatās baumas par izvēlēto konkurentu: “čekas aģents”. Vēl iespējams, ja uz upuri ar pirkstu norāda kāda “nacionāla autoritāte”. Un godīgs latvietis, nacionāli domājošs cilvēks tiek izolēts un padarīts par “nekaitīgu”.

Latviešiem nav vienota spēka, kā tas ir okupantu nometnē, kas būtu spējīgs turēties pretī savai iznīcībai. Okupanti zina un vienotā frontē cīnās par kopēju mērķi, cits citu īpaši neaprejojot. Viņu mērķis: ideāla Latvija – bez latviešu politiķiem, harmoniska Latvija – bez latviešu valodas, kārtīga Latvija – bez latviešiem.

KONKURENCE AIZĒNO SADARBĪBU

Diemžēl pie mums ikviena neapmierinātība ar valsti notiekošo nereti sakņojas konkurences do-

māšanā. Šī konkurences domāšana potenciālās sadarbības attiecībās izraisa sastingumu un aizkavē panākumus. Ja sākusies savstarpēja apriešanas cīņa, tajā ikviens cīnās tikai pats ar sevi un aizmirst, ka jāiesaistās sadarbības panākumu gūšanā. Konkurences domāšana ir viena no zemākajām apziņas formām, tā var izraisīt cīņu par varu, lētu populārismu vai pilnīgi iznīcināt nacionālo ideju – ideju par brīvību, par neatkarīgu Latviju, par DDD.

Ar konkurences domāšanu aprūtinātās attiecībās par kopīgu mērķi nav pat ko sapņot! Katrs noteikti mēģinās priekšplānā izvirzīt savas intereses, partneris domās tikai par savām vajadzībām, un sastrādā-

ties jūs nespēsīt. Viens sevi uzskatīs par pakļauto vai pakļaujošo, tāpēc no šādas pārliecības kopīgajā cīņā nekāds atbalsts nav gaidāms. Nacionālais nespēks tagad ir pilnībā padevis rīdīšanas politikai. Daudz saradies tādu, kas grib atiebt, tikai – kam? Īstos vainīgos tik un tā nedabūt rokā. Krievijas politiķi to smiedamies sauc par “melno humoru”. Rūgtus augļus nes rīdīšana un apriešana – šādi mūsu tauta nevis apvienojas, bet pašiznīcinās.

Šodien ir svarīgi augt, attīstīties, uzņemties risku, pāraugt savas robežas, turklāt pamest to jomu, kur esi omulīgi un ērti iekārtojies, arī pie datora klaviatūras. Visas mums radītās rētas ir tikai pagātnes zīmes, drūmas un bezprieķa mācībstundas, kas tā arī palikušas nepārvēidotas. Pagātnes rētas ir nepieciešamas, lai apzinātos savu pieredzi, atklātu citiem, cik grūti tev klājies un cik drosmīgs, varonīgs un nesalauzams esi bijis, bet tāpēc jau nav jānolaižas līdz katra šmurguļa līmenim, kas rej internetā un telefonā! Tā dara šmurgulis, kurš neko citu neprot, kā vien lepoties ar savu vienīgo “taisnību”. Turklāt svarīgākās ir ne jau rētas, ne vėcas, ne svaigas, bet veltes, kuras atnestas, lai rastu patiesību un latviešu tautas nacionālo nespēku pārvarētu spēkā, cīņā par okupācijas režīma seku likvidēšanu, par DDD!

Neminēšu nevienu vārdu vai uzvārdu, jo mēs visi esam upuri –okupācijas režīma un šodienas valdošās kliķes, kurai nav vajadzīga latviešu tautas nacionālā vienotība un SPĒKS, upuri. Nezinu, kāpēc tas tā ir, bet Latvijā nekad nav bijusi svarīga intelektuālā kapacitāte.

Turpinājums 8. lpp.

TAUTAS MUGURKAULS – TAS IR BALSTA APARĀTS!

Turpinājums no 5. lpp.

Ingrīda Stroda: Tas nav apspriežams jautājums. Lietas, kuras ir zināmas, katru sauc savā vārdā: okupācija, inkorporācija, kolonizācija. Kolonizatori vēl šobrīd atrodas mūsu valstī.

DDD: Manuprāt, šī spriedelēšana un prātuļošana tiek organizēta ar nolūku cilvēkos radīt šaubas. Kā jūsu ģimenē uztvēra faktu par Abrenes atdošanu?

I.S.: Traģiski, jo manai vīra mātai tur bija īpašums.

DDD: Un tagad viņa to dabūs atpakaļ?

I.S. Ha, ha!

DDD: Jāklūst gandrīz vai par Krievijas pilsoni...

I.S. Man gāja grūti, līdz es saņēmu Latvijas pilsonību. Es biju apvainojusies. Iesniedzot iesniegumu, bija jāizpilda anketa, kurā godīgi visu uzrakstīju. Man paziņoja, ka pēc nedēļas varu nākt pakalpaļ pasei. Par to priecājos, jo man pēc divām nedēļām bija jābūt Zalcburgā, pasaules kongresā. Kad aizgāju pēc pases, man paziņoja, ka pasi es nedabūšu, jo neesot mana tēva dzimšanas apliecības, un vispār es esot vāciete. Teicu, ka man pēc nedēļas jābrauc prom – es taču parakstījos, dodot savu goda vārdu, ka tā ir taisnība, ko es anketā uzrakstīju. Nē! Tas bija splāviens ģimī. Biju vēl niknāka, kad pēc šokējošā noraidījuma, koridorā viens tāds nopuņķojies, piedodiet, *krievelis* man jautā: “А где надо идти фотографироваться для нового паспорта?” (“Kur ir jāiet fotografēties jaunajai pasei?”) Saku: “Jūs latviski nerunājat?” Viņš, *maita*, saprot, bet saka: “Her!” (“Nē!”). Un tā pīrdzīgi uz mani skatīdamies: “А мне все документы в порядке...” (“Bet man visi dokumenti ir kārtībā...”)

Latvijas pasi es ieguvu tikai ar trešo mēģinājumu, kad ārvalstu arhīvos atradu sava tēva dzimšanas apliecību.

Par savu pieredzi es uzrakstījusi Aidim Tomsonam, kad Latvijas Radio bija runa par pasēm, par tautībām, par pilsonību, – viņš to, protams, nenolasīja.

DDD: No vienas puses, var teikt – sistēma, ja vajadzīgs, darbojas. *Bet te ir jautājums: kā gan tāds “ruskojazičnij oficer” iegūst pasi bez grūtībām, taču jums ir jālien gandrīz vai caur adatas aci, lai pierādītu, ka tēvs ir likumīgs Latvijas pilsonis.*

I.S.: Lūk, tā...

OKUPANTUS UN KOLONISTUS NEVAR INTEGRĒT

DDD: Šis absurda teātris turpinās visus neatkarības gadus. Mēs esam uzdāvinājuši pilsonību

latviešiem un Latvijai neļājumiem, pat naidīgiem cilvēkiem, kuri nekautrējas ar savu parakstu apliecināt, ka pieprasa krievu valodu kā otro valsts valodu. Tā vietā, lai viņiem nekavējoties atņemtu pilsonību un izraidītu, mūsu politiķi, piemēram, Sarmīte Ēlerte, aizrautīgi aicina jau “n-to” reizi viņus integrēt. Man tādi naidīgi kolonisti nav vajadzīgi! Un jums?

Ingrīda Stroda: Nē, man viņus nevajag!

DDD: Bet kam vajag?

I.S. Nezinu. Saeima ārpus kārtas deva pilsonību visiem tiem, kas splaudījās, – visādiem znarokiem, kuri nevienu vārdu latviski nezina, kuriem riebjas šī valsts un tauta. Bet viņam iedod pilsonību! Un kas to dod? Mūsu pašu bāleliņi! Tauta neko nedomā, bet atkal tikai skatās, ko kāds ir pasolījis, kuram smukāka frizūra, utt.

DDD: Man jau liekas, ka mēs vēl pārāk labi dzīvo-

“Vai kāds nopietni ir analizējis, piemēram, 18. februārī notikušā valodas referenduma cēloņus un sekas? Vai ir secinājumi, lēmumi, lai novērstu cēloņus, kuri ļāva notikt tik absurdam, latviešu tautu pazemojošam referendumam? Nē!”

jam, lai kaut kas mainītos. Latvieši, ja paskatāmies vēsturē, ir lieli karotāji, bet mums vēl pārāk labi iet, lai šobrīd cīnītos.

I.S. Varētu tā būt. Lai man piedod – varbūt tās nav salīdzināmas lietas, bet tomēr esmu par to domājusi. Šausmīgs liktenis bija ģimenēm un bērniem, kas tika izsūtīti uz Sibīriju, šausmīgs liktenis ir bijis tiem, kas briesmīgos apstākļos nonāca savās mītnes zemēs ārzemēs. Bet, vai kāds ir paprasījis, kāds liktenis ir bijis tiem bērniem, kuri dzīvoja šeit? Par to nevienam nerunā.

Morālais fons, kurā augām un dzīvojām, bija drausmīgs. Man liekas, ka to var salīdzināt ar Sibīrijas bērniem, bet dažkārt varbūt bija pat sāpīgāk. Tur tu biji svešā zemē, bet te – it kā savā... Atceros, ka mans papiņš klusiņām uz klavierēm spēlēja “Dievs, svēti Latviju!”. Un tad atradās kāds, kas bija to nostučījis, un papu izmeta no skolas – viņš bija spiests meklēt darbu citur. Kaut kādas runas bija, ka pats skolas direktors staigājis un klausījies, ko tie skolotāji dara. Atceros 1949. gada 25. martu, kad virtuvē sēdēju uz malas čupas, papus bija man aplīcis plānu flaneļa sedziņu un glaudīja galvu, visi aptumšošanas aizkari bija nolaisti, un kāds šausmīgi sita pa durvīm un kļiedza. Papus, glaudot man galvu, čukstēja, lai nebaidos, lai sēžu klusiņām. Mamma,

būdama vāciete ar Francijas pavalstniecību, jau zināja, ka būs nepatīkšanas, un kaut kur slapstījās. Un, zinot, ka mani vecāki nav latvieši, mani apsaulkāja par fašistku, visvisādi pazemoja – tas arī bija drausmīgi, par ko neviens nekad nav runājis.

DDD: Šodien jums liek samierināties ar faktu, ka tie, kuri jūs sauca par “fašistku”, dzīvo un nesodīti saimnieko mūsu zemē.

I.S.: Ja viņi spētu pieņemt, ka viņiem ir jāciena šī tauta un zeme, kurā viņi dzīvo, tad varbūt viņus pat nevajadzētu dzīt prom...

DDD: Diemžēl viņi ir atnākuši ar naidu un nekad mūs nemilēs. Latvija ir skaista, tāpēc jau viņi šeit dzīvo, bet, tēlaini izsakoties, latvieši tiem aknās sēž un vienmēr sēdēs, neatkarīgi no tā, cik paaudzes būs no mainījušās pēc 1940. gada.

I.S.: Ļoti labi pazinu akadēmiķa Stradiņa mam-

mu, kas bija krievu aristo-

krāte – ārste. Vēl krievu gados, runājot par latviešu valodu, viņa teica: “Kā gan ārsti var dzīvot šeit un nezināt latviešu valdu!”

DDD: Mums nav pretenziju pret krievu tautu, bet runāju par okupantiem, kolonistiem – šiem treniņbikšaiņiem, saulespuķu sēklu splāvējiem, kuri nedara godu savai tautai.

I.S.: Kad Heinrihs Maskavā aizstāvēja savu zinātņu doktora disertāciju, tās vadītājs bija izcila personība – akadēmiķis Družiņins. Viņš bija krievu aristokrāts, kurš studējis Parīzē, Šveicē. Toreiz viņš uzaicināja mūs ar Heinrihu uz savām mājām. Es nekad neaizmirsīšu, ko viņa kundze, arī vēstures zinātņu doktore, teica: “Разве эти русские, которые там у вас живут? Это брод!” (“Vai tad tie ir krievi, kas pie jums tur dzīvo? Tie ir salašņas!”)

DDD: Jautājums, kāpēc tādi kā Sarmīte Ēlerte un citi “integratori” mēģina šādus cilvēkus “integrēt”, atšķaidot mūsu tautu?

I.S.: Jā, nevar taču, piemēram, aizbraukt uz Krieviju un paziņot: tagad te runās latviski...

DDD: Bet ir teiciens: “Kas piedzimis, lai rāpotu, nekad nelidos.” Tie, kuri tik tiešām ir intelligenti, jau sen ir izvēlējušies – vai nu aizbraukuši, vai arī patiesi integrējušies.

I.S.: Integrēties – jā, bet asimilēties – nē. Domāju, ka cilvēkam jāpaliek pašam...

DDD: Francijas Konstitūcijā ir ierakstīts, ka par Francijas pilsoni var kļūt cilvēks, kurš ir asimilējies franču kultūrā. Tātad nav jau jāatsakās no savas nacionālās piederības – to tu nevari izdarīt. Ja tu cieni savu kultūru, tu spēj cienīt arī citas tautas kultūru, taču, ja pašam nav nekādas kultūras, tad nevari arī cienīt citu kultūru...

VISS JAU TAGAD NONĀCIS LĪDZ ABSURDAM

DDD: Šobrīd vienīgais veids, kā latviešu tautai izdzīvot, ir okupācijas seku likvidēšana. Izmantosim, ka Putins aicina krievus mājās.

Ingrīda Stroda: Bet viņi turēties te ar nagiem un zobiem... Viņi nemaz netaisās braukt. Viņi taču grib uz Rietumiem – nevelti bezvīzu režīmu tiem vajag.

DDD: Lai brauc, kur grib! Tāpēc mums, latviešiem, ir jārada tādi ikdienas apstākļi, lai viņi šeit nejustos labi – kaut vai pavisam vienkārši nerunājot ar viņiem krieviski.

I.S.: To tu pasaki šiem mūsu valstsvīriem un visiem, visiem, kas runā, piemēram, Pirmajā Baltijas kanālā krieviski! Politiski atrunājas, ka runā krieviski, lai viņi, lūk, labāk saprastu. Nu nē! Lai viņi algo tulku!

DDD: Ir gan gluži pretēji. Valsts maksā okupantam, piemēram, par tulka pakalpojumiem tiesā, bet mūsu pensionāri grauž sausiņus. Un Zatlers vēl aizbrauc uz Maskavu, paraksta līgumu, lai mēs padomju okupantiem palielinātu pensijas arī par Krievijā nostrādātajiem gadiem.

I.S.: Tas ir šausmīgi!

DDD: Bet nekas nenotiek – latvieši tikai savelk jostī-

ņas, saliec muguriņas, un viss ir labi.

I.S.: Tā vien šķiet, ka viss jau tagad ir nonācis līdz absurdam, taču katru dienu redzam aizvien jaunas un jaunas neēdēdības. Es, piemēram, nevaru saprast, kāpēc latvietis baidās no vārda “nacionālists”?...

NOVĒLU LATVIEŠIEM MUGURKAULU!

DDD: Kāds būtu vēlējums latviešiem?

Ingrīda Stroda: Milēt savu zemi, savu Latviju! Kādam tās var šķist tikai frāzes, bet tādas otras kā Latvija nav – Dieva izredzēta tauta Dieva izredzētā zemē. Un vēl vēl latviešiem, kā mana ome, igauņiete, reiz teica, ka viņas tauta stingri turēja mugurkaulu, – turēt mugurkaulu taisni, tas ir balsta aparāts – neliekties!

Intervēja Liene Apine

Globālās oligarhijas globālās spēlītes jeb ROTŠILDI pret ROKFELLERIEM

Vladimirs Pavļenko

Ģeopolitisko problēmu akadēmijas politisko zinātņu doktors Krievijā

Turpinājums no iepriekšējā numura Sākums "DDD" Nr.20(274)

Otrkārt. Otrā Rokfelleru aizsardzības līnija ir Ķīnas komunistiskās partijas XVIII kongress (2012.gada novembrī). Ja Ķīnas augstākās vadības ešelonos saglabāsies balanss, kurš nodrošina nepārtrauktu "divtaktu" varas nomaiņu (sākumā Ķīnas komunistiskās partijas Centrālās komitejas ģenerālsekretāra un Ķīnas Tautas Republikas priekšsēdētāja, bet pēc pieciem "bufergadiem" arī Centrālās kara padomes priekšsēdētāja), tad Rotšildu izredzes ļoti pasliktinās. Jo šajā gadījumā Ķīna nevarēs kļūt par "klusu un mierīgu ostu", kas būtu derīga pārejai uz zelta juanu uz laiku, kamēr tiek "pārformatēti" Rietumi. Šim uzdevumam ir derīga tikai tāda Ķīna, kurā iekšējo spēku līdzsvars ir izjaukts par labu vienam no grupējumiem, kurš stingri un nežēlīgi apspiež pārējos, līdzīgi kā tas bija 1970-ajos gados.

Bez pilnīgi drošām, simtprocentīgām garantijām "zelta-juanas" pāra izskatā Rotšildi dolāru un ASV negremdēs, jo šādā gadījumā ir pārlietu liels risks, ka situācija var kļūt nekontrolējama, un tad izšķirošais arguments būs nevis nauda, bet gan ieroči. Tad var rasties iespēja pazaudēt visu un uzreiz, arī dzīvību.

Treškārt. Nākamā Rokfelleru aizsardzības līnija (jāatzīst gan, ka pēc Francijas prezidenta vēlēšanām gandrīz jau zaudēta) ir Vācijas kanclere A.Merkele un visa esošā Vācijas valdības koalīcijas "ass", kuras kodols ir KDS-KSS (Kristīgi-demokrātiskā savienība – Kristīgi-sociālā savienība).

ES samītā 23.maijā jaunais Francijas prezidents F.Olands būtībā noteica Merkelei franču–holandiešu (tas ir, Rotšildu) ultimātu:

- atteikties no ES centralizācijas idejas;
- regulēt eiro ar "eirobondiem" – kolektīvām, visas eirozonas kopējām parādzīmēm (Sorsa ideja, kurš Rotšildu vārdā visticamāk pretendē uz to kontroli).

Glābt situāciju var tikai viens: Merkeles kategoriska šī ultimāta noraidīšana un eirozonas krīzes forsēšana līdz pat eiro pilnīgai pārņemšanai no vācu puses, lai kuru arī šī mērķa labā vajadzētu "palūgt

iziet". Tas ir, Vācijas pārvēršanās par vienīgo eiro emisijas centru.

Šajā gadījumā situācija būtībā atgrieztos 1940. gadā: visa Eiropa vāciešu kontrolē, tikai šoreiz ne ar tanku, bet gan ar drukājamās mašīnas palīdzību.

Angela Merkele, Nikolā Sarkozy

Tas tad būtu tāds sava veida "Ceturtais reihs".

Tieši par to 2011.gada septembrī runāja Gerhards Šrēders, aicinādams izveidot "Eiropas Savienotās Valstis", izmantojot Merkeles-Sarkozi "asi" (ko jau ir paspējuši aizpūst "pārmaiņu vēji").

Maz ticams, ka Merkelei tas izdosies: vispirms ir nepieciešams konsolidēt vācu sabiedrību, bet tā ir sašķelta un lielākoties neatbalsta "varas partijas". Bet laika līdz vēlēšanām (2013.gada septembris) ir palicis pārāk maz.

Ceturtkārt. Pēdējā Rokfelleru politiskās aizsardzības robeža – Vladimira Putina Krievija.

2011.gadā, pārslēdzot stratēģisko "Rosneft" alianšes līgumu ar amerikāņu "Exxon-Mobil" ("British Petroleum" vietā), ko vei-

Henrijs Kisindžers un Jevgēnijs Primakovs

cināja skandāls kompānijā "THK-BP" (liela Krievijas naftas kompānija), Krievijas līderis deva skaidru un viennozīmīgu signālu.

Viņš tika sadzirdēts un saprasts: tieši tāpēc 2012. gada janvārī, neskatoties uz Valsts sekretariāta un amerikāņu skaļo uzvedību, atbalstot ielu protestus, V.Putina kandidatūru atbalstīja Krievijas "politiskais patriarhs" – akadēmiķis J.Primakovs. Bet pēc nedēļas Maskavā parādījās tāda simboliska figūra kā H.Kisindžers.

Interessants fakts: diegu pirms Džeikoba Rotšil-

da un Deivida Rokfellera vienošanās publiskošanas kompāniju "THK-BP" vadību pameta "Alfa grupas" vadītājs M.Frīdmans, kurš ir arī ASV Starptautisko attiecību Starptautiskās ekspertu padomes konsultants (zīmīgs ir viņa 2009.

Vladimirs Putins

gada konflikts ar Rotšildu biznesa partneri Deripasku).

Pirms Frīdmana kompāniju pameta tagadējais "British Petroleum" vadītājs Roberts Dadi, kuru Londonā uzskata par galveno "krievu oligarhu sazvērestības" upuri, pēc tam V.Vekselbergs u.c. Bet vēl pēc divām dienām no "THK-BP" pazuda arī pati "British Petroleum", par savu uzturēšanos Krievijā atmiņai atstājot tikai sarkastiskus britu valsts informācijas korporācijas "BBC" komentārus.

Ko tas nozīmē? To, ka Rokfelleri ar savu zaudējumu nav samierinājušies, uzskata to tikai par cīņas starpposmu un ir gatavi tālākai cīņai. Un tādēļ viņiem ir nepieciešama Krievija. Turklāt vienošanās, konsolidēta un stipra Krievija (bez "oranžiem"

kais kardināls") iecelšana par "Rosneft" prezidentu šajā ziņā ir stratēģiski svarīgs solis.

Pašreizējais spēku samērs pilnībā atkārtos 1920.-os gadus, kad Staļins atņēma Nobeliem (Rotšildu partneriem) Baku naftas ieguves koncesijas un 50 procentus no tās atdeva Rotšildiem apmaiņā pret finansiālu un tehnoloģisku padomju industrializācijas atbalstu. Vēsture atkārtojas.

Krievijai, no vienas puses, ir radusies unikāla iespēja uzspēlēt globālajā "Pasaules spēlē" uz līdzīgiem nosacījumiem ar partneri (tas nekas, ka tikai pagaidu), kuram Krievijas panākumi ir dzīvības un nāves jautājums. (Kas būs rītdien – tas ir pavisam cits jautājums: tā ir politika, kurā bez stratēģijas ir vēl arī taktika).

Vladimirs Putins

No otras puses, šīs izdevības izmantošanai tiks likti šķēršļi no Rotšildu agentūras puses. (Tas jau notiek, ne velti V.Putinu Berlīnē un Parīzē sagaidīja ar "pasūtījuma" protestiem).

Jautājums tagad ir: cik ātri un efektīvi Krievijas līderim izdosies apspiest "piekto kolonnu", ieviest

nepieciešamos pārkārtojumus, padarot jauno spēku samēru par neatgriezenisku. Tas ir Krievijas kā valsts izdzīvošanas jautājums, jo Rotšildu stratēģijā Krievijas Federācijai ir jātiek sadalītai, kā to visu dzīvi mēģināja panākt (un mēģina joprojām) Gorbačovs.

"Ko tas nozīmē? To, ka Rokfelleri ar savu zaudējumu nav samierinājušies, uzskata to tikai par cīņas starpposmu un ir gatavi tālākai cīņai. Un tādēļ viņiem ir nepieciešama Krievija."

Noslēgumā apskatīsim likumsakarīgu jautājumu: kas Krievijai ir nepieciešams, lai atbrīvotos no globālo spēku ietekmes un uzsāktu patstāvīgu, suverēnu attīstību?

Pirmkārt, pašreizējā etapā nepieciešams izturēt un audzēt valsts varenību, konsolidējot sabiedrību un "iegūstot" kādu ideoloģiju (lai cik arī baisi daudziem tas šķistu). Un nevis ar abstraktu ideoloģiju ("par visu labo un pret visu sliktu"), bet ar projektu. Ideoloģiju, kas ir spējīga piedāvāt Krievijai un visai pasaulei krievu redzējumu un plānu par taisnīgas pasaules kārtības radīšanu, kas būtu alternatīva pašreizējai "naudas varas pasaulei", kurā šodien tiek "apēsti" cilvēki, līdzīgi kā angļu industrializācijas revolūcijas laikā tika apēstas aitas.

Turklāt šodien veicināmais plurārisms (vārda visatļautība) neveido vērtību sistēmu koordinātes – normas, kas ikdienišķā līmenī atspoguļojot un fiksējot civilizācijas idejas, rada sapratni, lai būtu iespējams noteikt, kas ir labs un kas ir slikts, kāda ir sociāla (sabiedriskā, sabiedrībai laba) uzvedība (politika), bet kāda ir anti-sociāla (tāda, kas kaitē sabiedrībai kopumā, sabiedrības vairākumam), utt.

Ļoti nepieciešama ir jaunas elites izveidošana –

nacionālas, nevis kompradoru (uz ārzemju spēkiem un to interešu aizstāvību orientēta).

Kad šie pamatnosacījumi (bāze) tiks izpildīti, agri vai vēlu radīsies jautājums par Krievijas dalības Bāzeles klubā neizdevīgajiem un ierobežojošajiem nosacījumiem un tā rezultātā

ieviesto "currency board" ("valūtas padomes") mehānismu – valsts naudas masas piesaiste zelta-valūtas rezervēm. Citiem vārdiem, radīsies jautājums par "Centrālās bankas", kas pašreiz ir ārējas kontroles mehānisms, pārvēršanu par "valsts banku", kas realizē naudas emisijas un aprites politiku nacionālās, nevis globālās oligarhijas interesēs. (Ne velti, tikai uzsākot sarunu par šo tēmu, "liberāļi" sāk kliegt kā aizkauti).

Jāatzīmē, ka ne Krievijas impērijā, ne PSRS nebija centrālās bankas (bija valsts pārvaldes struktūrvienības, kuras bija atbildīgas par naudas daudzuma plānošanu un nodrošināšanu). "Centrālā banka" parādījās tikai "attīstītās demokrātijas" laikā. Šajos laikos tai arī ir jāpaliek kā jaunās "zelta ordas" (mūsdienu burtiskā nozīmē) "demokrātiskā" neokolonālisma neatņemamam atribūtam un simbolam.

Vispār tas ir ļoti smags jautājums: XIX gadsimtā ASV, ejot pa šo ceļu, piedzīvoja pilsoņu karu un galu galā tāpat sapinās globālās oligarhijas izliktajos tīklos, bet tas jau ir pavisam cits temats.

Avots: <http://akademiagp.ru/v-b-pavlenko-bolshaya-igra-rotshildov-i-rokfellerov-na-svetu-i-v-teni/>

VĒSTULE

IEGRIEZTS PROPAGANDAS SPARARATS

Būtībā šīs formāli atjaunotās neatkarības gaisotnē pār mums valda tie paši ar boļševismu saindētie "izdzimtenī", kuriem Latvijas neatkarība ir tikai vārdu salikums. Viņi pirmskara iedzīvotājus kādreiz pavisam mierīgi dēvēja par buržuāziskās Latvijas pārstāvjiem, bet pēc kara – par fašistiem.

Tagad šis "trīsgalvainais pūķis" – "Vienotība" (vienoti cinismā un alkatībā), "VL-TB/LNNK" (*urrā patrioti*) un "Reformu partija" (kur Zatlers ar krievu tankiem gatavs aizstāvēt "sarkano sērgu") veiksmīgi turpina Latvijas graušanas (demoralizācijas) otro etapu – pēc ekspremjera A. Kalviša "forsāžas" projekta. Pret to savulaik uzticējās kompetenti eksperti, bet ar administratīvo resursu palīdzību viņi tika bloķēti, izvēršot totālas propagandas kampaņu, tāpat kā tagad ir iegriezts propagandas spararats saistībā ar eiro ieviešanu par jebkuru cenu ("sprāgušu govi" ievilkot "Eiro kūti", lai pēc tam tai

nodirātu ādu), bet par to iztapīgi saņemtu "Jūdasa grausus".

Vai mūsu "objektīvais" sabiedriskais medijs (LTV) ir aizmirsis šī sportiskā ekspremjera Kalviša braucienus uz Maskavu, lai piedalītos divainā sanāksmē, kur toreiz Krievijas prezidents Putins pateicībā uzsita mūsu Aigaram pa plecu? Par kādiem pakalpojumiem? Par Latvijas iedzīšanu "bedrē"?!

Izskatās, ka sabiedriskie mediji ir pakļauti cenzūrai un pakalpo kapitālu pārvaldošajai elitei. Paklausieties, kā mūsu "objektīvais" radiožurnālists ļauj radio-klausītājiem "brīvi" izteikt savu viedokli...

Cerams, ka latviešu tauta ar gara spēku reiz pievārēs šo izdzimtenu karaspēku.

Ar cieņu,

A. Plinta
Zemessardzes veterāns

NACIONĀLĀ NESPĒKA CĒLONIS

Turpinājums no 6. lpp.

Jo stulbāka tauta un savstarpēji aprejošāka, jo vieglāk to pārvaldīt? Vai tās ir paniskas bailes no gudrības? Gudrība nav izdevīga, jo valdošajai kliķei ir svarīgi cilvēkā iedzīt bailes un neziņu par nākotni.

VIENOSIMIES CĪŅAI PAR DDD!

Pagaidām mēs, latvieši, kaut ko pasīvi gaidām, akli ceram, ka viss pats no sevis mainīsies, nokārtosies... Okupanti gan negaida, viņi dara visu iespējamo, lai iznīcinātu latviskumu, un tad jau nebūs arī viņu nīstās latviešu tautas. Latvietis jūtas “varens”, apņēmt savu tautieti, bet pret okupantu viņā ir iedzītas bailes. Sakrātais,

numu ir korumpēta un bagāta. Par latviešu saknēm un identitāti jau esam maksājuši nodevas gan vāciešiem, gan krieviem. Vai tagad atkal maksāsim, piekāpjoties okupācijas nozieguma laikā iekļideņu prasībām? Nē!

TIKAI DDD! Atminies, latvieti, kā tu juties krievu okupācijas aktīvajā laikā, atminies spīdzināšanas, slepkavības un deportācijas! Okupantu informatīvais lauks ir kā monstros ar gigantiskiem taustekļiem. Katru dienu TEVI, LATVIETI, šie taustekļi aizvairo un potē, ka tavam neatkarības laikam vairs neatgriezies, ka tava zeme atdodama okupantam, ka tavai valodai un tautai gaidāma NĀVE! Katru dienu visu to atminies, LATVIETI, un tad atzīsti pats sev,

“Ja turpināsim šķelties, tad tiešām mūsu ienaidniekiem vairs nebūs nekādas “latviešu problēmas”.”

bezspēcīgais naidis tiek izgāzts uz savu tautieti, un tas grauj mūsu tautas spēkus. Nevar mainīties domāšana, ja to neattīsta, nestimulē, neiegulda laiku un līdzekļus gudrības atmodināšanai. Šaurajā latviešu informācijas laukā apriešanas politika ir noziedzīga, tā ir kā nacionālā nodevība.

Jā, iecietībai pret okupantiem tiek doti lieli kukuļi. Iecietība pret ļau-

ka asinis tev dzīslās stājas un ir jāsāķer galva! Tomēr tā ir Patiesība! Latviešu tautas dzīvības interešu dēļ šis savstarpējais naidis ir jāizbeidz. Naidis ir jāvērs svētā un taisnīgā sašutumā, lai okupanti neiznīcinā mūsu tautu. Ja turpināsim šķelties, tad tiešām mūsu ienaidniekiem vairs nebūs nekādas “latviešu problēmas”.

Vienotai cīņai
par DDD!!!

Latvijas Nacionālās frontes bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktore vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

MĒRKĪS – PATIESI BRĪVA LATVIJA

Turpinājums no 4. lpp.

Viktors Mūrnieks: Tīkmēr šie, atvainojiet, idioti, kuri mēģina vadīt valsti, darbojas diametrāli pretējā virzienā. Tāda divu tautību savienošana, kāda tiek izmēģināta Latvijā, nav iespējama – vēsturē nekad tā nav noticis, mums draud katastrofa. Tāpēc es domāju, ka ideja par deokupāciju un dekolonizāciju ir jānotur, jo pienāks brīdis, kad tauta sapratīs un saņems spēkus, lai to realizētu. Es tikai nezinu, kāds ir atbalsts “DDD” un Latvijas Nacionālajai fronteī no nacionālā spārna puses – kaut vai morāli un materiāli ir jāatbalsta! Bez materiālā atbalsta avīzi izdot ir grūti, neiespējami. Re, kā sorosieši nēmas, lai virzītu savas idejas... Bez lielas naudas viņi nekustētos.

DDD: *Sorosam naudas netrūkst...*

V.M.: Jā, un tāpēc viņam paveras daudzas durvis. Bet jūs, pretēji tādiem sorosiešiem, esat varoņi, jo būtībā cīnāties bez nekā. Divas no jums – Līga Krieviņa un Ilze Liepa – to neizturēja, jūs pameta... Taču jūs sakļaujaties vēl ciešāk un turpināt savu grūto darbu. Tas ir apbrīnojami!

Godīgi runājot, finansējuma Latvijas Nacionālās frontes atbalstam ir jābūt lielam. Tikai tā būtu iespējams paplašināt darbību. Es cilvēkus aicinu: “Ja negribi stāties Latvijas Nacionālajā frontē un iet pirmajās līnijās, tad mērķa labad vismaz finansiāli ir jāatbalsta šie cīnītāji!”... Jūsu ir maz, līdzekļu ir maz, bet darbu ir daudz! Līdz cilvēku apziņai vajadzētu nonākt sapratnei, ka šodien nav cita ceļa.

DDD: *Tāpēc jau ir avīze, kas modina cilvēku apziņas. Jāatzīstas, ka 2001. gadā, kad pārņēmām LNF vadību, mēs domājām, ka latvieši ir daudz gatavāki, ka šie jautājumi ir tik elementāri un saprotami...*

V.M.: Bet diemžēl vairumam tā nav.

DDD: *Jā, un tādēļ ir jāveic milzīgs izglītošanas darbs. Un to mēs darām ar savas avīzes palīdzību, jo cita prese nav pieejama taisnības idejām.*

V.M.: Jūsu domas visur cenšas bloķēt, cenzēt, no tām baidās. Aivaru Gardu uz intervijām neaicina, jo zina, ka viņš neslēps skaudro patiesību, bet režimam tas šķiet bīstami.

CĪŅA IELENKUMĀ

DDD: *Kāda jūsu skatījumā ir pašreizējā situācija Latvijā? Kādas ir prognozes, un ko darīt?*

Viktors Mūrnieks: Šo situāciju jūs ļoti labi raksturojat dažādu personu intervijās. Ja kāds lasa katru avīzes numuru, tad viņam ir pilnīga, absolūta skaidrība par visu – nevajag būt īpaši, izcili gud-

ram. Tieši tāda arī ir šī situācija – Aivars Brīze to pasaka pietiekami skaidri, Lucāns pareizi raksta par lauksaimniecību, visi precīzi pasaka. Tādējādi ir diezgan daudz cilvēku, kuru teikto ir vērts lasīt, viņos ir domas. Bet varbūt šo jautājumu “ko darīt?” ir jāizdod šiem cilvēkiem?

DDD: *Es domāju, ka arī viņi gluži nezinās izeju no šīs “bedu ielejas”. Jo vienīgā izeja, manuprāt, slēpjas visas tautas atmodā – nevis specdienestu inspirētā, bet patiesā apziņas atmodināšanā. Kā šodien pamodināt tautu – tas diemžēl nav tik vienkārši, kā no rīta piecelties no gultas. Pēc manām domām, ir jānotiek kādam spēcīgam triecienam un jārodas īpašiem apstākļiem. Protams, lai apziņa pamostos, ir nepieciešama arī patiesas informācijas saņemšana.*

V.M.: Bet, atbildot uz jautājumu, ko, manuprāt, darīt... Uzreiz nediktēšu visu plānu. Pirmais, noteikti ir jāstiprina LNF – finansiāli. Varētu meklēt arī sadarbību ar nacionāli domājošiem cilvēkiem, piemēram, tajā pašā “VL-TB/LNNK” – ne visi tur ir samaitāti. Labi būtu, ja arī šie cilvēki nestu sevī frontes idejas. Diemžēl ir jāpiekrit, ka partijās apvienojas cilvēki, kuri grib iešlīdēt kaut kādos amatos, iekļūt Saeimā. Viņiem tas ir galvenais mērķis. Tāpēc jau LNF tikusi radīta kā nevalstiska organizācija, kas nav saistīta ar politiku, bet var atbalstīt kādu politisku spēku, ja tāds izveidojas. Jāvīrās uz kopīgo, lai cīņā vienotos visi nacionālie spēki.

Otrkārt, LNF kodols ir jāsaudzē. Galvenais – materiāli atbalstīt! Tad darbība spēs vērsties plašumā. Pat, ja, piemēram, katrs pensionārs pa latam mēnesī ziedotu “DDD” – jau tad finansiālie apstākļi kļūtu mazliet labāki. Bez šīs materiālās bāzes ir grūti kaut ko izdarīt.

DDD: *Piekrītu, ka viegli nav. Tāpēc paldies visiem ziedotājiem, bez kuru atbalsta mums pat normāla datora nebūtu.*

V.M.: Vēlreiz uzsveru – LNF vadība ir ļoti laba, tai ir jāsauglabājas! Ekstremālās situācijās vienmēr pāriet uz vienvadību. Armijā, kad jācīnās ar ienaidnieku, nevar būt nekādas pašplūsmas demokrātijas...

Bet šobrīd jūsu būtībā esat ielenkumā – šausmīgi grūti ir strādāt. Un mūsu “draugs” – Drošības policija vienmēr ir modra, lai radītu šķēršļus, kā ierobežot frontes darbību. Avīze “DDD” mūsu ienaidniekiem ir kā dadzis acī, kā sprāgstošā bumba rokās. Tāda ir patiesā situācija, praktiski mēs, nacionāli domājošie latvieši, esam ielenkti. Kā pacelt masas? Es jau arī, daļot avīzes, esmu sastapies ar cilvē-

kiem, kuri tikai pēc lielām pārrunām to paņem – baidās no palūkošanās patiesībā.

DDD: *Vai piekrītat, ka tautas inertuma dēļ Latvijas valsts iet bojā?*

V.M.: Tieši tā! Mēs zaudējam savu valsti, tas ir skaidrs.

DDD: *Šis ir brīdis, kad*

darīt – nav jau LNF savas raidstacijas.

VĒLĒJUMS JAUNAJĀ GADĀ

DDD: *Ko jūs novēlētu mūsu lasītājiem 2013. gadā?*

Viktors Mūrnieks: Pirmkārt, lai ikviens sāk

“Ideja par deokupāciju un dekolonizāciju ir jānotur, jo pienāks brīdis, kad tauta sapratīs un saņems spēkus, lai to realizētu.”

cilvēkiem būtu jāapzinās sava atbildība pret valsti un tautu. Un tiem, kuri sākuši saprast, laiks pamodināt pārejos. Pašiem ir jāorganizējas.

V.M.: Protams, katram ir jāpieliek sava roka. Situācija ir smaga, bet varbūt, ja nonāksim līdz pavisam kritiskam punktam, cilvēki savās apziņās beidzot mainīsies. Šodien kādi 82–86 procenti Latvijā skaitās trūcīgi – iedomājies, kas tas ir par skaitu! Bet šiem trūcīgajiem cilvēkiem, kuri tik tikko “saveik galus”, taču vajadzētu kļūt skaidram, ka kaut kas te nav kārtībā?! Un vēl zinot, ka septiņās lielākajās Latvijas pilsētās pārsvarā ir krievvalodīgie – tāda īpaša “suga”?! Būtu jāsāk domāt ar smadzenēm, kā tas tā var būt latviešu valstī! Kā viņiem ieskaidrot, ka ar šo netaisnību nedrīkst samierināties, un spēks ir mūsos pašos?!

DDD: *Mēs to cenšamies paskaidrot avīzē “DDD”. Ļoti priecājamies, kad redzam, ka publicētais vērsas plašumā. Tā jau ir tā pašorganizēšanās, ko “DDD” lasītāji var darīt katru dienu – gluži vienkārši paplašināt šo informācijas ieguves loku.*

V.M.: Jā, tas ir svētīgs darbs, par to nav šaubu. Neko citu jau arī nevar iz-

ar to, ka abonē šo avīzi sev un citiem! Ja vēl neesat to izdarījuši, var paspēt. Kaut vai nopērciet kioskos, ja ne abas reizes mēnesī, tad vismaz vienu numuru – sapratīsiet, par ko šī avīze “runā”. Tas taču ir jūsu pašu interesēs.

Uzskatu, ka vienīgā patiesības salīņa, kas palikusi šajā politiskajā purvā, ir Latvijas Nacionālā fronte, un mums ar visiem iespējamajiem spēkiem tā ir jāatbalsta. Ja tautieši nevar personīgi piedalīties LNF darbībā, tad vismaz lai palīdzētu materiāli. Jebkura naudas summa šobrīd ir svarīga – no visiem sanāks kaut kas, un Nacionālās frontes cilvēki varēs kaut cik normāli strādāt: turpināt izdot avīzi un sākt paplašināt savu darbību. LNF nav sveša iestāde, bet gan tautas organizācija, kuras mērķis ir atjaunot taisnīgumu un atgūt zaudēto brīvību. Ja tauta nevar savu organizāciju uzturēt, tad, atvainojiet, tālāk nav kur vairs... Tad arī zaudēsim savu valsti pavisam – atdosim kaut kam, kaut kur un izklidēsim pa pasauli.

Tomēr es ticu tautas dzīvībai. Tāpēc LNF novēlu arī turpmāk stāvēt kā klin-
tij un būt kā bāka!

*Intervēja
Līga Muzikante*

LASĪTĀJA VIEDOKLIS

Apmaldījušies... divās priedēs

Ne Latviešu valodas aģentūras **lingvistiem**, ne Valsts valodas centram – pat ne Latviešu valodas institūtam nav skaidrības par latviešu valodu: izrādās, ka latvieši runā **bilingvāli** – latviešu valodā (kas ir literārā un valsts valoda) un latgaliešu valodā.

Par tādu latgaliešu tautu, protams, gan nekas nav dzirdēts. Paši latgalieši visi kā viens apgalvo, ka esot visistākie latvieši..., bet gribot runāt paši savā valodā... Tas, ka viņi maldās, ir skaidrs.

Šis fenomens, ka maldās arī mūsu valodnieki, skaidrojams ar to, ka viņi nav informēti, ka valoda rada tautu, nevis otrādi.

Tātad latviešu tautai nevar būt divas valodas. Bet, ja būtu divas valodas, tad būtu arī divas tautas.

Te nu aug tās divas priedes.

Ja latgaliešu **izloksne** būtu izraudzīta par latviešu literāro valodu un par Latvijas valsts valodu, tad tā – latgaliešu izloksne – arī būtu latviešu valoda. Bet, kā zināms, ir citādi.

Man žēl to **lingvistu**, kuri nav valodnieki!

Visā cieņā,
Gunārs Terinks